

KAMER VAN BEROEP
BESLISSING d.d. 01/08/2022
Algemeen rolnummer: NB-008-21 en NB-009-21
2009-XXXXXX-G-XX-XXX-00034
2009-XXXXXX-G-XX-XXX-00019
A.R.: 15/22

Betreft:

Mevrouw **A...**, gegradueerd verpleegkundige, XXXX te XXXX met rijksregisternummer: XXXXXX XXX XX en RIZIV-nummer: XXXX

Appellante, die persoonlijk verschijnt.

tegen

RIZIV- Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (verder afgekort: DGEC), openbare instelling van sociale zekerheid met zetel te 1210 Brussel, Galileelaan 5/01 met KBO-nummer: 0206 653 946

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, mevrouw **B...**, verpleegkundige-controleur en mevrouw **C...**, jurist, ambtenaren bij geïntimeerde.

Op de openbare terechtzitting van 10 mei 2022 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV (verder afgekort: Procedurereglement).

1 VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021, ter kennis gegeven aan appellante op 20 mei 2021;
- de beroepsakte van appellante van 22 juni 2021, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 30 juni 2021;
- de beroepsconclusie van geïntimeerde van 21 september 2021, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 21 september 2021;
- de conclusie van appellante van 22 december 2021, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 24 december 2021;

- de beroepsconclusie van geïntimeerde van 21 januari 2022, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 21 januari 2022;
- de syntheseconclusie van appellante van 27 april 2022, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 28 april 2022;
- het antwoord van geïntimeerde van 3 mei 2022 op de syntheseconclusies van appellante, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 4 mei 2022;
- de vaststelling van rechtsdag van 10 mei 2022.

Gehoord op de zitting van 10 mei 2022:

- mevrouw A... (= appellante);
- mevrouw C... en mevrouw B... namens geïntimeerde.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 1 augustus 2022, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

2 FEITEN EN TENLASTELEGGINGEN

1 Appellante is afgestudeerd als gebrevetteerd verpleegkundige in 1997.

Sedert oktober 1999 is zij zelfstandig thuisverpleegkundige.

Appellante was zaakvoerder van de (inmiddels gefailleerde) F..... en zij heeft nog 2 vzw's (G... en H...).

Zij werkt in het derdebetalersysteem en vraagt geen remgeld.

Appellante werkte aanvankelijk samen met 2 zelfstandige verpleegkundigen, met name E... en F.... Elke verpleegkundige hield zelf de verpleegdossiers bij van haar eigen ronde. Appellante rekende voor haarzelf en voor mevrouw E... aan. Er werd geen gebruik gemaakt van verzamelgetuigschriften. Mevrouw E... tekende het getuigschrift na controle. De innende instelling was de F..... Met betrekking tot de katz-schalen is het zo dat appellante deze voor iedereen opstelde, ondertekende en aanvroeg.

Nadien werkte appellante samen met 2 zorgkundigen (I... en J...) en zij werkte samen met de verpleegkundigen K..., L..., M... en N....

Sedert december 2010 rekende appellante aan via de beroepsvereniging O... omdat deze organisatie meedeed aan het pilootproject voor zorgkundigen.

2 Geïntimeerde voerde een eerste onderzoek uit naar de realiteit en de conformiteit van de verstrekkingen die appellante aanrekende aan de verplichte ziekteverzekering (NB-008-21) via het Cenec project IP 009. Dit project onderzocht de aanrekening van het forfait B. Hiervoor werden 100 zorgverleners geselecteerd.

Bij de 7 landsbonden van de verzekeringsinstellingen werden gewaarmerkte Cd-roms opgevraagd (nomenclatuurnummers 425294 (forfait B week) en 425692 (forfait B weekend) voor de periode van 1 november 2007 tot 31 oktober 2008.

Naar aanleiding van dit onderzoek werden 3 verzekerden en 6 getuigen gehoord. In totaal werden 5 gevallen onderzocht.

Appellante werd verhoord op 15 januari 2010.

Er werd Pro Justitia opgesteld op 20 januari 2010. Deze werd aan appellante ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 2 februari 2010.

3 Aan appellante werden volgende inbreuken ten laste gelegd:

Tenlastelegging 1:

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten voorzien in de wet of de uitvoeringsbesluiten terwijl de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd.

Er werden 5 gevallen onderzocht en bij 1 ervan (verzekerde P...) zouden er in de periode van 22 januari 2008 tot en met 31 oktober 2008 niet-uitgevoerde zorgen zijn aangerekend voor een totaal bedrag van 4.466,58 euro.

Verzekerden	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
P...	160	4466,58	0,00	4466,58
Totaal	160	4466,58	0,00	4466,58

Tenlastelegging 2:

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten betreffende de nomenclatuurnummers 425294 of 425692 (forfait B) daar waar niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 8, § 1, 1° II en 2° II (fysieke afhankelijkheidstoestand).

Er werden 5 gevallen onderzocht en bij 3 ervan (verzekerden P..., Q... en R...) zou er in de periode van 21 januari 2008 tot en met 31 oktober 2008 zijn vastgesteld dat er verstrekkingen werden aangerekend die niet voldeden aan de voorwaarden voorzien in de wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden, en dit voor een totaal bedrag van 16.660,21 euro (na toepassing van de verschilregel).

Verzekerden	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	Bedrag ten onrechte na toepassen verschilregel	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
P...	118	3413,58	2584,21	0,00	2584,21
Q...	225	6852,76	6404,4	0,00	6404,4
R...	247	8245,14	7671,6	0,00	7671,6
Totaal	590	18511,48	16660,21	0,00	16660,21

4 Op 6 januari 2012 besliste de Leidend ambtenaar dat hij zich onbevoegd verklaarde en dat de DGEC het dossier diende aanhangig te maken bij de Kamer van eerste aanleg.

5 Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de Kamer van eerste aanleg op 17 januari 2012 vorderde geïntimeerde overeenkomstig de artikelen 73bis, 1° en 2° en 142 van de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (verder afgekort: GVU-wet) dat de Kamer van eerste aanleg voor recht zou zeggen:

1. dat de vaststellingen gedaan ten laste van appellante en opgenomen in de synthesesnota, bewezen zijn;
2. dat die vaststellingen inbreuken zijn op de bepalingen van artikel 73bis, 1° en 2° van de GVU-wet;
3. dat appellante er toe gehouden is de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, zijnde 21.126,79 euro, terug te betalen aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;
4. dat de F..... mee hoofdelijk gehouden is tot de terugbetaling van het bedrag van 21.126,79 euro;
5. dat aan appellante een administratieve geldboete wordt opgelegd van 100% van de waarde van de ten onrechte aangerekende niet-uitgevoerde verstrekkingen voor een bedrag van 4.466,58 euro, en 50 % van de waarde van de ten onrechte aangerekende niet-conforme verstrekkingen voor een bedrag van 16.660,21 euro.

6 Geïntimeerde voerde vervolgens een tweede onderzoek uit naar de realiteit en de conformiteit van de verstrekkingen die appellante aanrekende aan de verplichte ziekteverzekering (NB-009-21).

Bij de 7 landsbonden werden op gewaarmerkte Cd-roms alle prestaties met het ZIV-nummer van appellante opgevraagd voor de periode van 1 april 2008 tot 30 september 2010. Bij de verzekeringsinstellingen werden tevens een aantal getuigschriften voor verstrekte hulp (verder afgekort: GVVH) opgevraagd, evenals kopijen van de katzschalen en de hospitalisatieperiodes.

Er werden 39 verzekerden, 4 medewerksters en 8 getuigen verhoord. In totaal werden 46 gevallen onderzocht. Appellante werd verhoord op 13 december 2011 en 6 maart 2012. Er werden Pro Justitia's (= processen-verbaal van vaststelling) opgesteld op 31 mei 2011, 14 december 2011 en 15 maart 2012.

7 Aan appellante werden volgende inbreuken ten laste gelegd:

Tenlastelegging 1:

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire documenten voorzien in de wet of de uitvoeringsbesluiten terwijl de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd.

Deze inbreuk zou in de periode van 1 juni 2009 tot en met 30 november 2010 zijn vastgesteld bij de volgende 27 verzekerden: S..., T..., U..., V..., W..., X..., Y..., Z..., XA..., XB..., XC..., XD..., XE..., XF..., XG..., XH..., XI..., XJ..., XK..., XL..., XM..., XN..., XO..., XP..., XQ..., XR...en XS..., voor in totaal 125.751,76 euro.

Verzekerden	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	Bedrag ten onrechte na toepassen verschilregel	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
S...	3130	6997,38	6997,38	0	6997,38
T...	1515	6912,85	6912,85	0	6912,85
U...	1154	6510,98	6510,98	0	6510,98
V...	1485	6799,15	6799,15	0	6799,15
W...	710	2588	2588	0	2588
X...	1411	11949,56	11949,56	0	11949,56
Y...	906	4297,76	4297,76	0	4297,76
Z...	18	46,71	46,71	0	46,71
XA...	8	113,31	113,31	0	113,31
XB...	825	4521,79	4521,79	0	4521,79
XC...	27	275,76	275,76	0	275,76
XD...	662	2407,67	2407,67	0	2407,67
XE...	1350	6201,5	6201,5	0	6201,5
XF...	1089	5000,95	5000,95	0	5000,95
XG...	944	4456,28	4456,28	0	4456,28
XH...	143	1332,86	1332,86	0	1332,86
XI...	1041	6576,45	6576,45	0	6576,45
XJ...	1074	5069,96	5069,96	0	5069,96
XK...	1611	7372,9	7372,9	0	7372,9
XL...	760	7075,24	7075,24	0	7075,24
XM...	420	4475,85	4475,85	0	4475,85
XN...	270	1853,12	1853,12	0	1853,12
XO...	1389	4505,5	4505,5	0	4505,5
XP...	755	2821,78	2821,78	0	2821,78
XQ...	1111	5610,78	5610,78	0	5610,78
XR...	960	2957,51	2957,51	0	2957,51
XS...	1536	7020,16	7020,16	0	7020,16
Totaal:	26304	125751,76	125751,76	0	125751,76

Tenlastelegging 2:

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire documenten voorzien in de wet of de uitvoeringsbesluiten terwijl de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden voorzien in de wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden. De katz-schaal werd overschat.

Deze inbreuk zou in de periode van 1 november 2009 tot en met 30 november 2010 zijn vastgesteld bij de volgende 10 verzekerden: XT..., XB..., XU..., XV..., XW..., XN..., XX..., XY..., XZ... en AX..., en dit voor een bedrag van 45.437,83 euro (na toepassing van de verschilregel).

Verzekerden	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	Bedrag ten onrechte na toepassen verschilregel	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
XT...	590	2312,5	1645,9	0	1645,9
XB...	463	1999,28	1273,23	0	1273,23
XU...	853	5426,3	4439,73	0	4439,73
XV...	1174	12005,17	11062,29	0	11062,29
XW	1624	9366	6799,54	0	6799,54
XN...	727	4480,2	2138,45	0	2138,45
XX...	588	6333,24	4122,4	0	4122,4
XY...	750	8514,8	6172,1	0	6172,1
XZ...	1073	6486,7	4248,14	0	4248,14
AX...	1188	6346,12	3536,05	0	3536,05
Totaal	9030	63270,31	45437,83		45437,83

Tenlastelegging 3:

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire documenten voorzien in de wet of de uitvoeringsbesluiten terwijl de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden voorzien in de wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden.

Bij het aanrekenen van een forfait werd er geen toilet uitgevoerd.

Deze inbreuk zou in de periode van 6 februari 2010 tot en met 30 november 2010 zijn vastgesteld bij de volgende 4 verzekerden: X..., BX..., XO... en XS..., en dit voor een bedrag van 6.817,85 euro (na toepassing van de verschilregel).

Verzekerden	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	Bedrag ten onrechte na toepassen verschilregel	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
X...	98	794,68	738,96	0	738,96
BX...	1226	4653,12	3629,34	0	3629,34
XO...	1256	3028,08	2061,38	0	2061,38
XS...	113	388,17	388,17	0	388,17
Totaal	2693	8864,05	6817,85	0	6817,85

Tenlastelegging 4:

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire documenten voorzien in de wet of de uitvoeringsbesluiten terwijl de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden voorzien in de wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden.

Het verpleegdossier werd onvolledig bijgehouden bij palliatieve patiënten.

Deze inbreuk zou in de periode van 1 november 2009 tot en met 30 november 2010 vastgesteld zijn bij volgende 5 verzekerden (palliatieve patiënten): CX..., DX..., XA..., EX...en FX..., en dit voor een bedrag van 45.333,03 euro.

Verzekerden	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	Bedrag ten onrechte na toepassen verschilregel	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
CX...	1188	17141,48	17141,48	0	17141,48
DX...	1560	10421,79	10421,79	0	10421,79
XA...	572	5138,56	5138,56	0	5138,56
EX...	909	8992,89	8992,89	0	8992,89
FX...	661	3638,31	3638,31	0	3638,31
Totaal	4890	45333,03	45333,03		45333,03

8 Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de Kamer van eerste aanleg op 19 juni 2013 vorderde geïntimeerde overeenkomstig de artikelen 73bis, 1° en 2° en 142 van de Gvu-wet dat de Kamer van eerste aanleg voor recht zou zeggen:

1. dat de vaststellingen gedaan ten laste van appellante geakteerd in de processen-verbaal van vaststelling van 31 mei 2011, 14 december 2011 en 15 maart 2012, ter kennis gegeven met een aangetekende brief van respectievelijk 6 juni 2011, 21 december 2011 en 22 maart 2012, en opgenomen in de synthesesnota, bewezen zijn;

2. dat die vaststellingen inbreuken zijn op de bepalingen van artikel 73bis, 1° en 2° van de GVU-wet;
3. dat appellante er toe gehouden is de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, zijnde 223.340,47 euro, terug te betalen aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen;
4. dat de F..... overeenkomstig artikel 164, tweede lid van de GVU-wet, mede hoofdelijk aansprakelijk zou worden gesteld voor de terugbetaling van dit bedrag;
5. dat aan appellante overeenkomstig artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek een administratieve geldboete wordt opgelegd:
 - voor tenlastelegging 1 (niet-uitgevoerd): 250 euro x 5,5 opdecimes = 1.375 euro
 - voor tenlasteleggingen 2-4 (niet-conform): 250 euro x 5,5 opdecimes = 1.375 euro.

3 DE BESTREDEN BESLISSING VAN DE KAMER VAN EERSTE AANLEG VAN 17 MEI 2021

9 Bij beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021 werd(en):

- de beide voormelde zaken samengevoegd zoals voorzien in artikel 6 van het Procedurereglement;
- appellante in de zaak NA – 003 – 12 (NB-008-21) veroordeeld tot:
 - terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van 21.126,79 euro;
 - betaling van een administratieve geldboete van 250 euro x 5,5 (toenmalige opdecimes) = 1.375 euro;
- appellante in de zaak NA – 010 – 13 (NB-009-21) veroordeeld tot:
 - terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van 113.119,67 euro;
 - betaling van een administratieve geldboete van 250 x 5,5 = 1.375 euro;
- gezegd voor recht dat, ingevolge de solidariteit, de schuldvordering van het RIZIV ten aanzien van de F..... 21.126,79 + 113.119,67 = 134.246,46 euro bedraagt;
- de opname bevolen van dit bedrag in het passief van het faillissement.

4 ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

10 Appellante tekende hoger beroep aan tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021, en dit bij beroepsverzoekschrift dat aan geïntimeerde werd opgestuurd bij aangetekend schrijven van 22 juni 2021.

11 Krachtens artikel 156, § 2 van de GVU-wet wordt in de kennisgeving van de beslissing van de Kamer van eerste aanleg vermeld dat op straffe van niet ontvankelijkheid binnen de maand, te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing, beroep kan worden ingesteld bij de Kamer van beroep. De termijn loopt vanaf de eerste werkdag die volgt op deze waarop de aangetekende zending *met ontvangstbewijs* werd aangeboden in de woonplaats van de bestemming of, in voorkomend geval, in zijn verblijfplaats, of in zijn gekozen woonplaats.

De betwiste beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021 werd aan appellante ter kennis gebracht bij *gewone* aangetekende brief van 20 mei 2021 (zonder ontvangstbewijs).

In dit geval dient teruggegrepen te worden naar de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek en meer bepaald naar artikel 53*bis*. Artikel 53*bis*, 2° stipuleert dat ten aanzien van een geadresseerde, de termijnen die beginnen te lopen vanaf een kennisgeving op een papieren drager, als volgt worden berekend: wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

Het hoger beroep van appellante werd ingesteld bij aangetekend schrijven van 22 juni 2021. Het is derhalve tijdig ingesteld, binnen de maand na de kennisgeving van de beslissing zoals bepaald in artikel 53*bis*, 2° van het Gerechtelijk Wetboek.

12 Geïntimeerde voert aan dat het hoger beroep van appellante onontvankelijk is omdat haar beroepsverzoekschrift niet zou voldoen aan de bepalingen van artikel 4 van het Procedurereglement. Dit artikel stipuleert:

Op straffe van onontvankelijkheid, wordt het verzoekschrift gedateerd en ondertekend door de verzoekende partij en bevat het de volgende vermeldingen:

1° de naam, voornaam, beroepscategorie en woonplaats van de verzoekende partij;
2° het voorwerp van de eis of het beroep en de vermelding van de feiten en de middelen;

3° de naam, voornaam, beroep en woonplaats van de tegenpartij.

Voor de toepassing van het eerste lid, 1° en 3°, volstaat bij rechtspersonen de vermelding van hun benaming, juridische aard en maatschappelijke zetel.

13 De Kamer van beroep stelt vast dat in het beroepsverzoekschrift zowel de naam, de voornaam, het adres én het RIZIV-nummer van appellante werden vermeld. Hieruit kon geïntimeerde de beroepscategorie van appellante afleiden. Ook de naam en het adres van geïntimeerde werden hierin vermeld. Bijgevolg is voldaan aan de bepalingen van artikel 4, 1° en 3° van het Procedurereglement.

In het beroepsverzoekschrift werd tevens vermeld tegen welke beslissing beroep werd ingesteld (de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021 in de zaken met AR-nrs. NA-003-13 en NA-010-13). Er werden ook 4 grondslagen of middelen geformuleerd waarom er beroep werd ingesteld. Bijgevolg is de Kamer van beroep van oordeel dat ook aan artikel 4, 2° van het Procedurereglement voldoende tegemoetgekomen is.

14 Het door appellante bij verzoekschrift van 22 juni 2021 ingestelde hoger beroep is regelmatig naar vorm en termijn. Het hoger beroep is ontvankelijk. Dit betekent dat de Kamer van beroep het beroep van appellante kan onderzoeken en beoordelen.

15 Volledigheidshalve stelt de Kamer van beroep vast dat de oorspronkelijke tweede verweerster (de gefailleerde F.....) zelf geen hoger beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021, hoewel deze haar evenzeer ter kennis werd gebracht bij brief van 20 mei 2021. De F..... werd, in tegenstelling tot wat appellante beweert, ook uitgenodigd naar de zittingen van de Kamer van eerste aanleg.

Bij gebrek aan beroep van de F..... tegen de voormelde beslissing van de Kamer van eerste aanleg dient op de middelen die appellante hierover heeft opgeworpen in

conclusies (o.m. het niet oproepen van de curatoren) niet verder te worden ingegaan. Appellante toont immers niet aan dat zij de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang had om deze middelen op te werpen (art. 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek).

5 VORDERING VAN APPELLANTE

16 De vordering van appellante, zoals geformuleerd in haar conclusie van 22 december 2021, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 24 december 2021, strekt ertoe:

- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021 nietig te verklaren;
- het verzet ongegrond te verklaren wegens verkeerde uitdrukking; het betreft betwisting van vordering;
- het beroep ingesteld op 20 juni [lees: 22 juni] 2021 gegrond te verklaren.

17 Appellante legde ook nog een syntheseconclusie neer die op 28 april 2022 werd ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep.

Geïntimeerde vroeg bij brief van 3 mei 2022 om deze laatste syntheseconclusie van appellante ambtshalve uit de debatten te weren.

Geïntimeerde beroept zich hiervoor op artikel 17 van het Procedurereglement. Dit artikel stipuleert:

§ 1. De verweerder of geïntimeerde beschikt over 3 maanden om antwoordconclusies aan de griffie mee te delen.

De verzoeker beschikt over 3 maanden om zijn repliekconclusies neer te leggen.

De verweerder of geïntimeerde heeft 1 maand om eventueel aanvullende conclusies op te stellen.

De bovenvernoemde termijnen worden gerekend, vanaf de kennisgeving door de griffie van de desbetreffende stukken, binnen 15 dagen na hun neerlegging of ontvangst op de griffie.

Wanneer de voornoemde termijnen aflopen tijdens de periode van 1 juli tot 31 augustus, worden deze verlengd tot 15 september.

§ 2. De laattijdig neergelegde conclusies worden ambtshalve uit de debatten geweerd, waarna de procedure onafgebroken wordt voortgezet.

18 Ter zake wordt vastgesteld:

- dat het beroepsverzoekschrift van appellante werd overgemaakt aan geïntimeerde bij brief van 30 juli 2021;
- dat geïntimeerde tijdig (binnen de 3 maanden) beroepsconclusies opstelde die op de griffie van de Kamer van beroep werden ontvangen op 21 september 2021 en aan appellante werden overgemaakt bij brief van 27 september 2021;
- dat appellante tijdig (binnen de 3 maanden) beroepsconclusies opstelde die op de griffie van de Kamer van beroep werden ontvangen op 22 december 2021 en aan geïntimeerde werden overgemaakt bij brief van 24 december 2021;
- dat geïntimeerde vervolgens tijdig (binnen 1 maand) repliekconclusies opstelde die op de griffie van de Kamer van beroep werden ontvangen op 21 januari 2022 en aan appellant werden overgemaakt bij brief van 26 januari 2022;
- dat in de brief van de griffie van de Kamer van beroep van 26 januari 2022 uitdrukkelijk werd vermeld dat appellante nog over een termijn beschikte van 3 maanden om op deze conclusie te antwoorden.

Het kan aan appellante bijgevolg niet verweten worden dat zij alsnog conclusies neerlegde die op 28 april 2022 ontvangen werden op de griffie van de Kamer van beroep. Deze dienen bijgevolg niet uit de debatten te worden geweerd.

De Kamer van beroep stelt overigens vast dat geïntimeerde bij brief van 3 mei 2022 alsnog op de door appellante ingeroepen middelen heeft geantwoord, zodat ieders rechten van verdediging op voldoende wijze werden gerespecteerd.

19 De vordering van appellante, zoals uiteengezet in haar syntheseconclusie strekt ertoe:

1. Alvorens recht te doen:

A. De volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

1. Schenden artikel 952 van het Gerechtelijk Wetboek en de andere wettelijke bepalingen betreffende het weergeven in een proces-verbaal van verklaringen van een getuige en inzonderheid artikel 47bis, § 1, a) van het Wetboek van Strafvordering ("de in het geding zijnde bepaling") voor zover als nodig in deze zin geïnterpreteerd dat alle vragen die aan een getuige worden gesteld en alle antwoorden die de getuigen geeft niet altijd door de met de opsporing belaste ambtenaar moeten worden genoteerd in de gebruikte bewoordingen en bijgevolg de vragen en de antwoorden mogen samengevat worden in een doorlopende verklaring van de ondervraagde persoon (hierna "de samenvatting" of "samenvatten" genoemd) al deze wetsbepalingen gelezen in het licht van artikel 195 van het Strafwetboek betreffende valsheid in openbare geschriften en van artikel 47bis, § 1, derde zin van het Wetboek van Strafvordering ("de vergeleken bepaling") de artikelen 10 en 11 van de Grondwet genomen op zichzelf of genomen in samenhang met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder afgekort: EVRM) en met het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging doordat de opsporingsambtenaar die de samenvattingen maakt zich schuldig maakt aan valsheid in openbare geschriften en de te toetsen normen deze valsheid in openbare geschriften ten minste stilzwijgend toelaten, terwijl de wet in (de meeste) andere gevallen openbare ambtenaren niet toelaat de door hen vastgestelde feiten verkeerd weer te geven zodat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden in het nadeel van de persoon die wordt vervolgd op grond van een proces-verbaal met een samenvatting, doordat die in het geding zijnde bepaling geïnterpreteerd zoals hoger aangegeven, de aan de getuige gestelde vragen niet beschouwt als omstandigheden of gegevens die in het proces-verbaal van verhoor moeten worden vermeld, terwijl de vergeleken bepaling alle andere omstandigheden en gegevens die op de afgelegde verklaring een licht kunnen werpen, wel beschouwt als te vermelden omstandigheden en gegevens zodat er een niet te verantwoorden onderscheid ontstaat tussen de aan de getuige gestelde vragen (die niet moeten vermeld worden) en alle omstandigheden en gegevens die een licht kunnen werpen op de afgelegde verklaring van de getuige (die wel moeten vermeld worden) en doordat, aangezien het antwoord op een vraag in vele gevallen afhankelijk is van de vraagstelling en indien de vraagstelling suggestief is, geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de verklaringen van de getuige (omdat de vervolgte persoon aldus in strijd met artikel 6, § 3, d van het ERVM de getuigen *à charge* niet kan ondervragen of doen ondervragen en "ondervragen" inhoudt dat men zowel de vragen als de antwoorden kent) de persoon die op grond van een

proces-verbaal met samenvatting wordt vervolgd zich niet op behoorlijke [manier] kan verwerpen tegen een voor hem bezwarende samengevatte verklaring van een getuige, terwijl de procedure in zijn geheel, inbegrepen de manier waarop het bewijsmateriaal werd verworven eerlijk moet zijn, zodat de rechten van verdediging van de persoon die wordt vervolgd op grond van een proces-verbaal met samenvatting worden geschonden en iedere schending van een grondrecht *ipso facto* een schending van het gelijkheidsbeginsel oplevert ?

2. Schenden het Wetboek van Strafvordering en het Strafwetboek en de bijzondere straffen en inzonderheid de artikelen 193, 196, 197, 213, 214, en 496 van het Strafwetboek, in deze geïnterpreteerd dat de rechtsvordering tot toepassen van de straffen waartoe deze artikelen aanleiding kunnen geven kan worden uitgeoefend (bij dagvaarding voor de correctionele rechtbank) nadat een procedure tot toepassing van administratieve sancties voor (gedeeltelijk) dezelfde feiten aanhangig werd gemaakt bij een administratief rechtscollege (opstarten van een procedure bij de Kamer van eerste aanleg bij de DGEC van het RIZIV) vergeleken met artikel 23 van de wet van 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties (dat een dubbele (gelijktijdige) vervolging voor gemengde inbreuken belet) zodanig dat er tegen de betrokkene gelijktijdig 2 procedures lopen die los van elkaar voor (gedeeltelijk) dezelfde feiten kunnen leiden tot het opleggen van een straf in de zin van het hierna bedoelde ECRM, de artikelen 10, 11, 12, tweede lid van de Grondwet op zichzelf genomen of genomen in samenhang met de artikelen 6 en 14 van het ECRM en het algemeen rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijke wetgeving, alsook met (het beginsel dat ten grondslag ligt aan) artikel 4 van het Zevende protocol bij het ECRM, doordat diegene die op 2 fronten tegelijk wordt vervolgd (voor de correctionele rechtbank en voor het administratief rechtscollege) voor zijn verdediging een dubbele inspanning moet leveren en bijvoorbeeld unieke en pertinente bewijsstukken niet origineel kan voorleggen aan beiden instanties en dubbele advocaatkosten moet maken, terwijl degene die vervolgd wordt voor een gemengde inbreuk in de zin van artikel 23 van de wet van 24 juni 2013 zich maar voor 1 instantie moet verdedigen en unieke en pertinente bewijsstukken alleen maar aan de ene instantie in origineel moet voorleggen en geen dubbele advocaatkosten moet maken en doordat diegene die op 2 fronten tegelijk wordt vervolgd afhankelijk van de rechtsgang voor deze beide instanties een dubbele veroordeling kan oplopen en de wet geen regeling bevat (lacune in de wet) om deze dubbele veroordeling ongedaan te maken, terwijl diegene die vervolgd wordt voor de hiervoor bedoelde gemengde inbreuk in alle gevallen slechts 1 keer kan veroordeeld worden, zodat er een (niet te verantwoorden) discriminatie ontstaat tussen diegene die op 2 fronten tegelijk wordt vervolgd en diegene die voor een gemengde inbreuk slechts op 1 front wordt vervolgd en de artikelen 6 en 14 van het ECRM worden geschonden die als verdragsbepalingen met onmiddellijke werking voorrang hebben op artikel 151, § 1, eerste lid, tweede volzin van de Grondwet, dat de onafhankelijkheid van het Openbaar ministerie inzake de individuele vervolging verzekert, waarbij als bijkomend moet worden vastgesteld dat er geen regel is, naar analogie met artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (*le criminel tient le civil en état*) volgens dewelke de behandeling van de strafvordering de behandeling van de vordering tot toepassing van administratieve sanctie opschort ?

3. Schendt artikel 142, § 2 van de GvU-wet ("de in het geding zijnde bepaling") vergeleken met artikelen 8, 15, § 2, eerste lid, 4° en 16 van de wet van 10 juni 2014 houdende uitvoering van verordening (EU) nr. 181/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende de rechten van autobus- en touringcarpassagiers en tot wijziging van verordening (EG) nr. 2006/2004 ("de vergeleken bepalingen"), in deze zin geïnterpreteerd dat de processen-verbaal, opgemaakt door een door de Koning aangewezen ambtenaar hun geldigheid en/of hun (bijzondere) bewijswaarde behouden, ook al wordt bij de betekening van het proces-verbaal geen geschrift bij het proces-verbaal gevoegd dat de beweerde overtreder wijst op de mogelijkheid om binnen de 30 dagen of een andere termijn na verzenddatum van kennisgeving zijn verweermiddelen per brief, per fax, of per elektronisch bericht aan de bevoegde overheidsinstantie te laten worden en eventueel het verzoek om te worden gehoord, verzoek dat moet gevolgd worden door een hoorzitting de artikelen 10, 11, en 12, tweede lid van de Grondwet, gelezen op zichzelf of gelezen in samenhang met de artikelen 6 en 14 van het EVRM en het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging alsook het beginsel *audiatur et alteram partem*, doordat de vergeleken bepalingen de verplichting opleggen de beweerde overtreder te wijzen op zijn recht zijn verweermiddelen schriftelijk of mondeling voor te dragen, terwijl deze gunst met schending van rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel wordt geweigerd aan diegene tegen wie niet redelijk verschil in behandeling wordt ingevoerd tussen 2 categorieën van personen, daar waar verordening (EU) nr.2006/2004 dit onderscheid niet rechtvaardigt vermits deze verordening niets bepaalt over het proces-verbaal bij dit alles overwegende dat de vergeleken bepalingen erop gericht zijn de feiten van het proces-verbaal vast te stellen aangezien artikel 16, eerste lid, van de vergeleken bepalingen bepaalt: "Niet eerder dan na afloop van de artikel 15, § 2, 4° bedoelde termijn van 30 dagen of in voorkomend geval, na het horen van de betrokkene, neemt de bevoegde overheidsinstantie een beslissing betreffende de feiten die het voorwerp uitmaken van de procedure. Zij betekent deze beslissing aan de betrokkene bij aangetekende brief".
4. Schendt artikel 142, § 2, derde lid van de GvU-wet ("de in het geding zijnde bepaling") vergeleken met artikelen 154, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering ("de vergeleken bepaling") en eventueel met artikel 189 van hetzelfde wetboek, de artikelen 10, en 11 en 12, tweede lid, van de Grondwet, gelezen op zichzelf of gelezen in samenhang met de artikelen 6 en 14 van het EVRM en het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld, doordat de in het geding zijnde bepaling bewijskracht tot bewijs van het tegendeel toekent aan de processen verbaal opgesteld door de in die bepaling genoemde ambtenaren, terwijl de vergeleken bepaling de bijzondere bewijskracht niet toekent, zodat er een niet te rechtvaardigen onderscheid in het leven wordt geroepen tussen 2 categorieën van personen, de personen tegen wie een proces-verbaal met bijzondere bewijskracht wordt opgesteld en deze tegen wie een gewoon proces-verbaal wordt opgesteld, vermits het niet redelijk [verantwoord] is de bewijskracht toe te kennen aan vaststellingen van overtredingen van de GvU-wet en niet aan vaststellingen betreffende moorden, doodslagen, diefstallen enz. en de overtredingen van de GvU-wet niet vaak een vluchtig en kortstondig karakter hebben en hun vaststellingen niet [worden] bemoeilijkt door de mobiliteit van een voertuig?

5. Schendt de wettelijke bepaling betreffende het bewijs van misdrijven door processen-verbaal en inzonderheid de artikelen 154 en 189 van het Wetboek van Strafvordering in deze zin geïnterpreteerd dat het origineel van een proces-verbaal niet in een dossier moet gevoegd worden, vergeleken of rekening houdend met de wettelijke bepalingen die voorschrijven dat het origineel van het proces-verbaal moet worden gezonden aan de bevoegde arbeidsauditeur en inzonderheid artikel 15, § 2, eerste lid van de wet van 7 mei 1999 op kansspelen, weddenschappen en de bescherming van de spelers ("de vergeleken bepaling") de artikelen 10, 11, 12, tweede lid van de Grondwet, al dan niet gelezen in samenhang met de artikelen 6 en 14 van het EVRM, het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het beginsel van de eerbiediging van de wil van de wetgever, doordat de beklaagde aldus niet kan oordelen of het proces-verbaal opgemaakt is door een bevoegde ambtenaar, en zich bijgevolg niet op een behoorlijk en volkomen manier kan verdedigen, terwijl eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging recht heeft op een eerlijke behandeling van zijn zaak, en het recht heeft te beschikken over de faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging, doordat de in het geding zijnde bepalingen in hun gegeven interpretatie er ruimte voor laten dat de arbeidsauditeur niet het origineel van het proces-verbaal ontvangt, terwijl de vergeleken bepalingen de toezending van het origineel proces-verbaal aan de arbeidsauditeur voorschrijft, doordat het onredelijk is dat zoals het gelijkheidsbeginsel eist, het origineel van het proces-verbaal in de archieven van de arbeidsauditeur blijft liggen en niet in het dossier wordt gevoegd zodat inzonderheid de strafrechter niet kan oordelen of het proces-verbaal al dan niet door een bevoegde ambtenaar werd opgesteld en doordat artikel 154 van Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de overtredingen worden bewezen door een proces-verbaal of verslagen hetzij door getuigen bij ontstentenis van verslagen en processen-verbale of tot staving ervan niet bepaalt dat de overtredingen worden bewezen hetzij door niet ondertekende of niet voor eensluidend verklaarde afschriften van processen-verbaal of tot staving ervan ?

B. De processen-verbaal met de verhoren van de 27 patiënten van appellante nietig te verklaren:

a) De 25 getuigenverklaringen van de Nederlands onkundige patiënten die zonder beëdigde tolk ondervraagd zijn te vernietigen als strijdig met artikelen 31 en 40 van de wet 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

b) De overige getuigenverklaringen nietig te verklaren als strijdig met de rechten van verdediging en met het gelijkheidsbeginsel.

1. S...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0073 van 11/05/2011. Verhoor van IX..., dochter van verzekerde S..., en een broer (zonder naam).

2. T...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0061 van 01/04/2011. Verhoor van dochter JX..., dochter van verzekerde, en een broer (zonder naam).

3. U...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E /11XXXX00-0028 van 29/03/2011. Verhoor van KX..., zoon van verzekerde.

4. V...: XXXX XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0026 van 28/03/2011. Verhoor van LX..., zoon van verzekerde.

5. W...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0026 van 28/03/2011. Verhoor van LX..., zoon van verzekerde.
6. X...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX01-0002 van 28/03//2011. Verhoor van MX..., minderjarige kleindochter van verzekerde.
7. XA...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0294 van (geen datum gekend). Verhoor van zoon (zonder naam) van verzekerde.
8. XB...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0056 van 31/03/2011. Verhoor van NX..., zoon van verzekerde.
9. XD...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0030 van 29/03/2011. Italiaanse dame die geen Nederlands sprak.
10. XE...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0042 van 30/03/2011. Verhoor van OX..., dochter van verzekerde (in pv: dit onderhoud gebeurt in het bijzijn van mijn moeder XJ... met mijn toestemming ?).
11. XG...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0072 van 05/05/2011. Verhoor van PX..., zoon van verzekerde.
12. XI...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0040 van 28/03/2011. Verhoor van QX..., broer van verzekerde.
13. XJ...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0042 van 30/03/2011. Verhoor van OX..., dochter van verzekerde.
14. XK...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0058 van 01/04/2011. Verhoor van RX..., dochter van verzekerde.
15. XL...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr.: E/11XXXX00-0020 van 28/03/2011. Verhoor van SX..., broer van verzekerde. (verzekerde is mentaal en fysiek gehandicapt broer; is niet zijn wettelijk vertegenwoordiger.)
16. XM...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/ 11XXXX00-0020 van 28/03/2011. Verhoor van SX..., zoon van verzekerde.
17. XN...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr.:11XXXX00-0029 van 29/03/2011. Verhoor van TX..., dochter van verzekerde.
18. XO...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0028 van 29/03/2011. Verhoor van KX..., zoon van verzekerde.
19. XQ...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E11XXXX00-0031 van 29/03/2011. Verhoor van Nederlands onkundige verzekerde van Poolse afkomst.
20. XS...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0043 van 31/03/2011. Verhoor van UX..., dochter van verzekerde.
21. XU...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0294 van 29/03/2011. Verhoor van VX..., schoondochter van verzekerde.
22. XZ...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0294 van 29/03/2011. Verhoor afgenomen bij de vrouw van verzekerde.
23. DX...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. nummer E/11XXXX00-0294 van 06/03/2012. Verhoor van WX..., dochter van verzekerde.
24. EX...: XXXX te XXXX. RR-nr.: XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0294 van 06/03/2012. Verhoor van NX..., zoon van verzekerde.
25. FX...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX van 06/03/2012 PV-nr. E/11XXXX00-0294. Verhoor verzekerde door zijn vrouw en dochter (zonder naam).
26. Y...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-053 van 31/03/2011.
27. Z...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0294 van 19/10/2009.
28. XC...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E / 11XXXX000294.
29. XF...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX01-0005 van 14/12/2011
30. XH...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. 11XXX00-0052 van 31/03/2011.

31. XR...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0035 van 28/03/2011.

32. XW...: XXXX te XXXX. RR-nr. XXXX PV-nr. E/11XXXX00-0027 van 29/03/2011.

In al deze processen-verbaal van verhoor van de patiënten opgemaakt door inspecteurs van het RIZIV, wordt nooit vermeld op welke wetsbepalingen inbreuk zou zijn gepleegd en evenmin wordt er een beknopte relaas van de feiten gegeven met betrekking tot de gepleegde inbreuken.

Artikel 64, 5° en 6° van het Sociaal Strafwetboek wordt geschonden. Meteen dienen al deze proces-verbalen nietig of tenminste ongeldig te worden beschouwd.

Aldus worden de rechten van verdediging geschonden. Een voorbeeld: XW.... Door het ontbreken van de hiervoor bedoelde vermeldingen kan appellante niet weten welke inbreuk de verbalisanten op het oog hadden.

Zij kan dus niet weten welke gevolgtrekkingen de verbalisanten uit dat verhoor wilden opmaken. Aldus zijn de rechten van verdediging geschonden.

2. De vorderingen onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.

20 Appellante werpt volgende middelen op:

- Zij herneemt haar conclusie zoals neergelegd in eerste aanleg en vult deze aan.
- De Kamer van eerste aanleg heeft de klachtenbrief ten aanzien van de Leidend ambtenaar van 21 januari 2021 niet behandeld, ondanks het feit dat deze bij het dossier werd gevoegd. De klacht betrof o.m. het niet-respecteren van de termijn zoals voorgeschreven in artikel 143, § 3 van de GvU-wet/onregelmatigheden n.a.v. de zitting van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015 alsook dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn omdat de eerste onderzoeksmaatregelen dateren van 2009.
- De Kamer van eerste aanleg heeft de ingebrekestelling ten aanzien van de RIZIV-inspecteurs van 13 april 2021 dat op 23 april 2021 aan het dossier werd gevoegd, evenmin behandeld.
- De Kamer van eerste aanleg heeft de officiële ingebrekestelling van de Leidend ambtenaar van 15 april 2021 die op 29 april 2021 aan het dossier werd gevoegd, niet behandeld.
- De Kamer van eerste aanleg heeft in zijn beslissing geen melding gemaakt van de 5 prejudiciële vragen waarvan appellante op de zitting van 19 april 2021 vroeg om deze te stellen aan het Grondwettelijk Hof.
- De curatoren van de gefailleerde F... werden niet opgeroepen om te verschijnen voor de Kamer van eerste aanleg, noch voor de Kamer van beroep. Nochtans werden de prestaties van appellante uitgevoerd voor rekening van de gefailleerde vennootschap en werden de prestaties aan F... uitbetaald.
- De op straffe van nietigheid voorgeschreven artikelen 30 en 31 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden geschonden omdat de 25 gehoorde verzekerden niet werden bijgestaan door een beëdigde tolk hoewel zij het Nederlands onkundig zijn. Minstens moeten deze verzekerden

worden verhoord door een officier van gerechtelijke politie om na te gaan of deze de Nederlandse taal voldoende machtig zijn.

- Bovendien werden enkel hun antwoorden weergegeven in het proces-verbaal van hun verhoor en niet de vragen die hen werden gesteld. Dit houdt een niet-gerechtigde toelating in om valsheid in openbare geschriften te plegen en maakt een schending uit van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de in het geding zijnde bepaling afwijkt van artikel 47*bis*, § 1, derde lid van het Wetboek van Strafvordering, minstens worden de rechten op een eerlijk proces (art. 6 EVRM) geschonden.
- Er liepen tegen haar 2 soorten vervolgingen voor (gedeeltelijk) dezelfde feiten, met name: de vervolging die door geïntimeerde werd ingesteld tot het opleggen van administratieve sancties (ingeleid bij verzoekschrift van 3 juli 2013) en de vordering tot het opleggen van klassieke strafrechtelijke sancties wegens valsheid in geschrifte en oplichting, ingesteld bij dagvaarding van 16 juli 2013 uitgaande van het Openbaar ministerie. Er is sprake van een ongeoorloofde discriminatie omdat appellante voor haar verdediging een dubbele inspanning moet leveren, unieke en pertinente bewijsstukken niet in origineel kan voorleggen, dubbele advocatenkosten moet maken en een dubbele veroordeling kan oplopen. Bovendien heeft het Hof van Cassatie op 14 november 2017 het arrest van het hof van beroep XXXX van 19 januari 2017 gedeeltelijk vernietigd op strafgebied wegens vervolging door de Procureur des konings terwijl dit een bevoegdheid van de Arbeidsauditeur betreft.
- Op de processen-verbaal van het getuigenverhoor wordt niet vermeld waarom de getuige zijn/haar verhoor niet ondertekende of niet wenste te ondertekenen. Deze processen-verbaal zijn nietig omdat dit de betrouwbaarheid van het bewijs aantast.
- Appellante stelt dat artikel 5 van het Strafwetboek werd geschonden.
- Appellante stelt dat artikel 1, laatste gedeelte van het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 werd geschonden. Er werd haar een beroepsverbod opgelegd zonder te preciseren of het haar ook verboden werd om het beroep van verpleegster ook uit te oefenen als werknemer.
- Appellante stelt dat artikel 64 van het Sociaal Strafwetboek werd geschonden doordat in de processen-verbaal van de verhoorde verzekerden nooit werd vermeld van welke inbreuken zij werd beticht; evenmin werd een beknopt relaas van de feiten inzake deze inbreuken gegeven.
- Het proces-verbaal van vaststelling (de Pro Justitia) is niet door de verbalisant ondertekend waardoor het nietig is.
- Het originele proces-verbaal van vaststelling is niet opgenomen in het dossier, noch een voor eensluidend verklaarde kopie. Aan het Grondwettelijk Hof dient een prejudiciële vraag te worden gesteld om na te gaan of dit niet in strijd is met de artikelen 10, 11 en 12, tweede lid van de Grondwet.
- Appellante verwijst op burgerlijk gebied naar haar syntheseconclusie die werd neergelegd bij de Kamer van eerste aanleg.
- Appellante stelt dat de haar ten laste gelegde inbreuken niet bewezen zijn. Zij heeft geen valsheid in private geschriften gepleegd. Zij is niet nauwkeurig

geweest in het gebruik van het forfait A en B. Bij correcte toepassing van de criteria zou zij echter nog meer hebben kunnen aanrekenen aan de verplichte ziekteverzekering. Van bedrieglijk opzet is derhalve geen sprake. Ook “oplichting” is niet bewezen.

- Appellante stelt dat zij niet verhoord werd door de verbalisanten. Artikel 142, § 2 van de GvU-wet schendt het gelijkheidsbeginsel omdat hierin niet in dezelfde rechten wordt voorzien als in de artikelen 15 en 16 van de wet van 10 juni 2014 houdende de uitvoering van Verordening (EU) nr. 181/211.
- Appellante stelt dat ook artikel 142, § 2 van de GvU-wet dat bepaalt dat de processen-verbaal van vaststelling van de geneeskundige inspecteurs bewijskracht hebben tot bewijs van het tegendeel, het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging schendt omdat dit verschilt met de gemeenrechtelijke regeling uit het Wetboek van Strafvordering.

6 BEOORDELING TEN GRONDE

21 Vermits appellante haar conclusies zoals neergelegd voor de Kamer van eerste aanleg herneemt, gaat de Kamer van beroep vooreerst in op een middel dat hierin werd opgeworpen.

6.1 De (on)partijdigheid en (on)afhankelijkheid van de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep

22 Appellante stelt dat zij niet door een onafhankelijke en onpartijdige rechter wordt beoordeeld omdat de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep opgericht zijn “in de schoot van het RIZIV” en de gelden waartoe zij eventueel zou worden veroordeeld tot terugbetaling ervan, ten goede zouden komen aan het RIZIV.

23 De Kamer van beroep verwijst in dit verband naar artikel 139, lid 1 en lid 2, 3° van de GvU-wet waarin is bepaald dat in het RIZIV een Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (= geïntimeerde) wordt ingesteld, die ermee belast is de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit met de voorschriften van de GvU-wet en haar uitvoeringsbesluiten.

Artikel 144, § 1 van de GvU-wet bepaalt dat *bij* de DGEC, Kamers van eerste aanleg en Kamers van beroep worden ingesteld, administratieve rechtscolleges bedoeld in artikel 161 van de Grondwet.

Hoewel de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep werden ingesteld *bij* de DGEC, voorziet de GvU-wet zelf in de nodige garanties inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid door in artikel 145, § 2 expliciet te voorzien dat het mandaat van de werkende en plaatsvervangende leden in deze Kamers onverenigbaar is met dat van lid van het Comité van de DGEC.

Er bestaat derhalve een functionele scheiding tussen enerzijds het onderzoeksorgaan van de DGEC en anderzijds het onafhankelijk administratief rechtscollege (= de Kamer van eerste aanleg/Kamer van beroep) dat de haar voorgelegde betwisting beoordeelt (RvSt, 3 november 2016, nr. 236.345).

Het komt aan appellante toe om *in concreto* aan te tonen dat de Kamer van eerste aanleg en/of de Kamer van beroep niet onpartijdig en onafhankelijk zou zijn. De Kamer van beroep stelt evenwel vast dat hiervoor geen enkel concreet element werd aangereikt.

24 De Kamer van eerste aanleg is samengesteld uit een voorzitter-magistraat, 2 *stemgerechtigde* leden artsen voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en 2 stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen. De Kamer van beroep is naast een voorzitter-magistraat, samengesteld uit 2 artsen met *raadgevende stem* voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en 2 leden met raadgevende stem voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen.

Met betrekking tot de leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen brengt appellante op geen enkele wijze ook maar een begin van bewijs aan op basis waarvan zou kunnen worden geoordeeld dat deze leden van de Kamer van eerste aanleg en/of de Kamer van beroep de voorliggende zaak niet onafhankelijk of onpartijdig zouden kunnen beoordelen. In de Kamer van beroep hebben deze leden overigens slechts een raadgevende stem en oordeelt de voorzitter-magistraat autonoom.

Met betrekking tot de leden van de Kamer van eerste aanleg die als arts zijn voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, heeft de Raad van State reeds in een arrest van 29 november 2010 uitvoerig gesteld dat hun aanwezigheid in de Kamer “*niet ingaat tegen de voorwaarden van onpartijdigheid in het bijzonder opgelegd door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zodra de betrokken personen, zoals iedere professionele magistraat, zetelen in persoonlijke naam; dat deze leden niet kunnen worden aanzien als zijnde vertegenwoordigers van een verzekeringsinstelling in de uitoefening van hun jurisdictionele functie*” (RvSt, 29 november 2010, nr. 209.282).

Ook hier brengt appellante niet het minste begin van bewijs aan dat er op zou wijzen dat de artsen voorgedragen door de verzekeringsinstellingen instructies zouden hebben ontvangen van hun basis welke zij zouden kunnen doordrukken bij de beslissing over voorliggend geschil. In de Kamer van beroep hebben zij opnieuw slechts een raadgevende stem.

De Kamer van beroep verwijst tevens naar (recente) rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de Raad van State in verband met de onafhankelijkheid en/of de onpartijdigheid van de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep in het arrest nr. 15/2019 van 31 januari 2019 heeft geoordeeld dat artikel 145 van de GVVU-wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het EVRM, niet schendt, stellende:

“B.6.5. (...) De gemengde en paritaire samenstelling, wat de adviserend artsen betreft, van die kamers waarborgt overigens dat zowel de belangen van de verzekeringsinstellingen als die van de zorgverleners in aanmerking worden genomen door de magistraat die alleen uitspraak doet over de betwisting, na de artsen uit de twee voormelde beroepscategorieën te hebben geraadpleegd.”

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kwam in een arrest van 18 december 2018 (nr. 52691/13 Depraetere t. België) tot een zelfde besluit.

De Raad van State bevestigde dit recent nogmaals bij arrest nr. 249.486 van 14 januari 2021.

25 Dat de bij de Kamer van eerste aanleg en/of de Kamer van beroep aangestelde griffier wordt aangewezen door de Leidend ambtenaar van geïntimeerde, doet geen afbreuk aan de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van deze Kamers. De griffier heeft immers enkel een administratieve en ondersteunende functie. Diens bijstand heeft op geen enkele wijze enige invloed op het beslissingsproces van de Kamer van eerste aanleg, noch op dat van de Kamer van beroep.

26 Bovendien is de omstandigheid dat de zittingen van de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep plaatsvinden in de gebouwen van het RIZIV niet van aard dat de onafhankelijkheid ervan in het gedrang wordt gebracht (RvSt 29 juni 2004, nr. 133.338 en EHRM 18 december 2018 (nr. 52691/13 Depraetere t. België, randnrs. 19-21).

De Kamer van eerste aanleg, noch de Kamer van beroep is het RIZIV enige verantwoording voor haar beslissingen verschuldigd.

Het feit dat het RIZIV de inkomsten van de verzekering voor geneeskundige verzorging beheert, heeft evenmin tot gevolg dat de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep het voorliggend geschil niet onpartijdig of onafhankelijk zouden kunnen beoordelen.

Krachtens artikel 157, § 4 van de GvU-wet wordt het totaal van de geldboetes en de terug te betalen bedragen op de rekening van het RIZIV gestort en zijn deze *“inkomsten van de verzekering voor geneeskundige verzorging.”*

Het feit dat het RIZIV de gelden van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging beheert, houdt geenszins in dat de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep als administratief rechtscollege op enige manier van deze gelden afhankelijk is. Opnieuw wordt hiervoor niet het minste begin van bewijs geleverd.

27 Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, is de Kamer van beroep van oordeel dat het opgeworpen middel dient te worden verworpen als zou er *in casu* geen onpartijdige en onafhankelijke rechtsbedeling mogelijk zijn.

6.2 De ontvankelijkheid van de oorspronkelijke vorderingen van geïntimeerde

6.2.1 Geen tweemaal bestraffing voor hetzelfde feit

28 Appellante stelt dat het hof van beroep XXXX haar bij arrest van 19 januari 2017 heeft veroordeeld voor volgende feiten:

1. Het opstellen of laten opstellen en ondertekenen of laten ondertekenen van minstens 300 GVVH's met betrekking tot geneeskundige zorgen inzake thuisverpleging aan de vermelde personen, terwijl deze zorgen in werkelijkheid geenszins werden verstrekt, met het bedrieglijk opzet om zich minstens ten nadele van het RIZIV voor deze zorgverstrekkingen ten onrechte een honorarium te laten uitbetalen op rekening van F... en zich aldus onrechtmatig te verrijken voor een totaal bedrag van minstens 85.715,16 euro. Deze feiten stemmen overeen met tenlastelegging 1 van de zaak NA-010-13/NB-009-21.
2. Het (laten) opstellen en ondertekenen van minstens 41 GVVH's met betrekking tot geneeskundige zorgen inzake thuisverpleging aan de vermelde personen, terwijl ofwel deze zorgen in werkelijkheid geenszins werden verstrekt, ofwel in plaats van de werkelijk uitgevoerde zorgen het zogeheten 'forfait A' of 'forfait B' werd aangerekend zonder dat de wettelijke voorwaarden daarvoor, nl. het

uitvoeren van een toilet, was vervuld, met het bedrieglijk opzet om zich minstens ten nadele van het RIZIV voor deze zorgverstrekkingen ten onrechte een honorarium te laten uitbetalen op rekening van F... en zich aldus onrechtmatig te verrijken voor een totaal bedrag van minstens 21.317,13 euro + 3.188,51 euro. Deze feiten stemmen overeen met tenlasteleggingen 2 en 3 van de zaak NA-010-13/NB-009-21.

De betrokken verzekerden zijn zowel in het kader van de tenlasteleggingen in de voorliggende procedure als in de strafzaak waarin appellante strafrechtelijk werd veroordeeld bij arrest van 19 januari 2017, dezelfde. Bijgevolg hebben beide procedures betrekking op dezelfde feiten.

Bovendien vernietigde het Hof van Cassatie op 14 november 2017 (P.17.0156.N) de strafrechtelijke veroordeling van appellante door het hof van beroep XXXX en meldde de substituut-arbeidsauditeur op 8 november 2018 aan het RIZIV dat er geen nieuwe strafvervolgning zou worden ingesteld, zodat appellante ten gevolge van de einduitspraak van het Hof van Cassatie niet nogmaals kan worden veroordeeld.

29 De Kamer van beroep is van oordeel dat dit standpunt van appellante onjuist is.

De voorliggende procedure heeft betrekking op de beteugeling van inbreuken op artikel 73*bis* van de GUV-wet.

Artikel 73*bis*, 1° en 2° van de GUV-wet bepaalt dat onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden is, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1,

1° reglementaire documenten die de terugbetaling toelaten van de geneeskundige verstrekkingen op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd of wanneer zij werden verleend of afgeleverd gedurende een tijdelijke of definitieve periode van verbod tot uitoefening van het beroep;

2° hogervermelde reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet.

Uit artikel 73*bis* van de GUV-wet volgt aldus dat de hierin vermelde inbreuken hetzij via strafrechtelijke weg (voor de correctionele rechtbank/het hof van beroep), hetzij via administratiefrechtelijke weg (voor de Kamer van eerste aanleg/Kamer van beroep) kunnen worden vervolgd.

Voor een groot gedeelte van de feiten die het voorwerp uitmaken van voorliggend dossier werd aanvankelijk geopteerd om deze langs strafrechtelijke weg te vervolgen. Net om een "dubbele vervolging" uit te sluiten, werd de behandeling van de zaak door de Kamer van eerste aanleg op de openbare terechtzitting van 16 februari 2015 voor onbepaalde tijd uitgesteld. Het gegeven dat appellante op deze zitting niet aanwezig was/hiervoor niet formeel zou zijn uitgenodigd, heeft nooit afbreuk gedaan aan haar rechten van verdediging (zoals opgeworpen in haar klachtenbrief van 21 januari 2021).

De tenlasteleggingen (valsheid in geschifte/oplichting) werden overigens door het hof van beroep XXXX bewezen geacht (cf. arrest van 19 januari 2017).

30 Het Hof van Cassatie heeft bij arrest van 14 november 2017 het voormelde arrest van het hof van beroep XXXX echter vernietigd, hierbij concluderende:

“Ingevolge artikel 408, eerste lid, Wetboek van Strafvordering dient de gehele rechtspleging die aan het arrest is voorafgegaan, tot en met de dagvaarding van de eiseres om te verschijnen voor de correctionele rechtbank, nietig te worden verklaard.”

Deze beslissing had tot gevolg dat partijen zich in de situatie bevonden alsof appellante nooit strafrechtelijk vervolgd was geweest en nooit strafrechtelijk veroordeeld, zodat er haar ook nooit een beroepsverbod werd opgelegd. Bijgevolg kan er in deze zaak geen schending worden vastgesteld van artikel 1 van het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934.

Deze beslissing heeft evenzeer tot gevolg dat de vorderingen van de burgerlijke partijen (= Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten, Landsbond van Liberale Mutualiteiten en Landsbond van Onafhankelijke Ziekenfondsen) die geënt zijn op/het gevolg zijn van de vernietigde strafvervolgung, eveneens te niet zijn gedaan. De beslissing van de Kamer van eerste aanleg die hier anders over oordeelt, wordt op dit punt hervormd.

31 Vervolgens meldde het Openbaar ministerie bij brief van 8 februari 2018 dat er “om opportuniteitsredenen” geen nieuwe strafvervolgung meer zou worden ingesteld.

Van gelijklopende “vervolgungen” (zowel strafrechtelijk als administratiefrechtelijk) is derhalve nooit sprake geweest. Toen de strafvervolgung voor de correctionele rechtbank en het hof van beroep liep, werd de administratiefrechtelijke procedure opgeschort (cf. openbare terechtzitting van 16 februari 2015) en werd toepassing gemaakt van het adagium “*Le criminel tient le civil en état*”. Het is pas toen de strafrechtspleging vernietigd werd en het Openbaar ministerie (de substituut-arbeidsauditeur) nadien besliste om de strafvervolgung niet verder te zetten, dat de administratiefrechtelijke procedure herleefde.

Appellante hoefde dus geen advocatenkosten te maken voor dubbel lopende procedures. Zij had de kosten evenzeer moeten maken als het Openbaar ministerie alsnog had beslist om de strafprocedure verder te zetten. De Kamer van beroep merkt verder op dat appellante momenteel zelfs niet langer verdedigd wordt door een advocaat zodat er *a fortiori* geen sprake kan zijn van “dubbele advocatenkosten”.

De Kamer van beroep stelt tevens vast dat appellante geen stukken neerlegt waaruit blijkt dat zij bij het Openbaar ministerie die de strafzaak seponeerde, heeft gevraagd om authentieke stukken uit het strafdossier te verkrijgen om deze te voegen bij het voorliggende administratief dossier. Bijgevolg is er ook op dit punt geen sprake van enige schending van haar rechten van verdediging.

32 Gelet op wat hiervoor werd uiteengezet, stelt de Kamer van beroep vast dat appellante geen “ongeoorloofde discriminatie” aantoonde omdat zij “op 2 fronten tegelijk” zou worden vervolgd.

Krachtens artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, doet dit Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II “De Belgen en hun rechten”, en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

Artikel 26, § 2 bepaalt dat indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dit college het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State (wat het geval is voor de Kamer van beroep), is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

Nu er is vastgesteld dat het gelijkheidsbeginsel klaarblijkelijk niet werd geschonden omdat er geen sprake is van een gelijktijdige vervolging op strafrechtelijk en administratiefrechtelijk vlak, gaat de Kamer van beroep niet in op het verzoek om aan het Grondwettelijk Hof de tweede prejudiciële vraag uit het beschikkend gedeelte van de syntheseconclusie van appellante te stellen.

6.2.2 De tijdigheid van de oorspronkelijke vorderingen van de Leidend ambtenaar (cf. klachtenbrief van 21 januari 2021)

33 Krachtens artikel 142, § 3, 2° van de GVVU-wet moeten op straffe van verval de betwistingen bedoeld in artikel 73bis, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 6°, 7°, 9° en 10°, die tot de bevoegdheid van de Leidend ambtenaar of de door hem aangewezen ambtenaar behoren, worden ingeleid, binnen twee jaar volgend op de datum van het proces-verbaal van vaststelling, met de in artikel 143, § 2, derde lid, bedoelde uitnodiging om de verweermiddelen te bezorgen.

34 In de zaak NB-008-21 werd een proces-verbaal van vaststelling opgesteld op 20 januari 2010. De zaak werd bij de Kamer van eerste aanleg ingeleid bij verzoekschrift van 17 januari 2012.

De oorspronkelijke vordering van geïntimeerde werd in dit dossier derhalve regelmatig naar vorm en termijn ingesteld zodat deze ontvankelijk is. Dit betekent dat de Kamer van eerste aanleg en vervolgens de Kamer van beroep deze kon onderzoeken en beoordelen.

35 In de zaak NB-009-21 werden respectievelijk processen-verbaal van vaststelling opgesteld op 31 mei 2011, 14 december 2011 en 15 maart 2012.

Het proces-verbaal van vaststelling van 31 mei 2011 dat betrekking heeft op tenlastelegging 1 (het aanrekenen van niet-uitgevoerde verstrekkingen tot en met 31

augustus 2010) werd aan appellante overgemaakt bij aangetekend schrijven van 6 juni 2011. Zij tekende dit aangetekend schrijven af voor ontvangst op 7 juni 2011.

De zaak werd slechts bij de Kamer van eerste aanleg aanhangig gemaakt bij verzoekschrift van 16 juni 2013.

Aldus lijkt er mogelijks een probleem te zijn met betrekking tot de tijdigheid van het instellen van de oorspronkelijke vordering inzake de feiten/inbreuken die zijn opgenomen in het proces-verbaal van vaststelling van 31 mei 2011.

Gelet op het feit dat dit gegeven ambtshalve werd vastgesteld, past het om dienaangaande de debatten te heropenen zodat partijen hierover standpunt zouden kunnen innemen met respect van ieders rechten van verdediging.

36 De oorspronkelijke vorderingen van geïntimeerde die betrekking hebben op de feiten van tenlasteleggingen 1 (vanaf 1 september 2010), 2, 3 en 4 en die werden vastgesteld in de processen-verbaal van vaststelling van 14 december 2011 en 15 maart 2012 werden ontegensprekelijk wel regelmatig naar vorm en termijn ingesteld zodat deze ontvankelijk zijn. Dit betekent dat de Kamer van eerste aanleg en vervolgens de Kamer van beroep deze kon/kan onderzoeken en beoordelen.

37 Waar appellante opwerpt dat de redelijke termijn inmiddels zou zijn overschreden, heeft dit gegeven geen invloed op de tijdig ingestelde vordering tot terugvordering van ten onrechte betaalde verstrekkingen, waarbij de interesten overigens pas beginnen te lopen nadat de beslissing hierover definitief is geworden. De redelijke termijn kan enkel van invloed zijn op de eventueel op te leggen administratieve geldboete, wat hieronder verder wordt besproken en toegelicht.

De Kamer van beroep heeft aldus alle elementen behandeld van de klachtenbrief die appellante ten aanzien van de Leidend ambtenaar van 21 januari 2021 heeft ingediend (de klacht betrof o.m. het niet-respecteren van de termijn zoals voorgeschreven in artikel 143, § 3 van de GvU-wet/onregelmatigheden n.a.v. de zitting van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015 alsook dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn omdat de eerste onderzoeksmaatregelen dateren van 2009).

6.3. De tenlasteleggingen

6.3.1 Voorafgaand

38 Appellante verwijst in haar syntheseconclusie naar de tenlasteleggingen “valsheid in geschriften” en “oplichting” zoals deze werden omschreven in de dagvaarding om te verschijnen voor de correctionele rechtbank.

Gelet op het feit dat het Hof van Cassatie bij arrest van 14 november 2017 deze gehele strafrechtspleging nietig verklaarde - tot en met de dagvaarding van appellante om te verschijnen voor de correctionele rechtbank – waren ook de voormelde tenlasteleggingen die in deze dagvaarding werden opgenomen, nietig. Bijgevolg hoeft de Kamer van beroep hier niet meer verder op in te gaan.

39 Vermits appellante thans feiten worden ten laste gelegd in het kader van een administratiefrechtelijke procedure, wordt in de voorliggende zaak geen rekening gehouden met stukken uit het strafdossier die in het verleden werd overgemaakt aan het

Openbaar ministerie. De Kamer van beroep houdt enkel rekening met de stukken van het administratief dossier die haar werden voorgelegd.

Uit het neergelegde proceduredossier blijkt overigens dat ofwel de originele processen-verbaal van vaststelling zich in het administratief dossier bevinden, ofwel een voor eensluidend verklaard afschrift ervan. Uit niets blijkt dat deze afschriften niet met het origineel ervan zouden overeenkomen. Zoals reeds onder randnummer 31 is vermeld, moet de Kamer van beroep vaststellen dat appellante niet aantoont dat zij bij het Openbaar ministerie die de strafzaak seponeerde, heeft gevraagd om authentieke stukken uit het strafdossier te verkrijgen om deze vervolgens te voegen bij het voorliggende administratief dossier. Bijgevolg is er ook op dit punt geen sprake van enige schending van haar rechten van verdediging.

40 Aangezien het in onderhavige procedure gaat om administratiefrechtelijke inbreuken en er niet langer strafrechtelijke inbreuken worden vervolgd door het Openbaar ministerie (na tussenkomst van het arrest van het Hof van Cassatie van 14 november 2017) en er aldus sprake is van 2 fundamenteel verschillende procedures, is de Kamer van beroep van oordeel dat er klaarblijkelijk geen sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel (art. 10 en 11 van de Grondwet).

Er dient aldus niet te worden ingegaan op de vraag van appellante om hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof (vijfde en zesde prejudiciële vraag; deze zesde en laatste prejudiciële vraag werd zelfs niet in het beschikkend gedeelte van de syntheseconclusie van appellante opgenomen) omdat het antwoord hierop niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen in de voorliggende zaak (cf. randnr. 32).

41 Nu appellante feiten worden ten laste gelegd in het kader van een administratiefrechtelijke procedure, kan ook geen toepassing worden gemaakt van artikel 5 van het Strafwetboek inzake de (de)cumul van strafrechtelijke aansprakelijkheid. Er kan desgevallend enkel toepassing worden gemaakt van artikel 164, tweede lid van de GvU-wet. De Kamer van beroep stelt in dit verband echter opnieuw vast dat de F..... geen hoger beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg.

6.3.2 Dossier NA-003-13 / NB-008-21

42 Dossier NB-008-21 heeft betrekking op feiten/inbreuken die aan appellante werden ten laste gelegd in het proces-verbaal van vaststelling van 20 januari 2010.

In tegenstelling tot wat appellante ten onrechte beweert, werd dit origineel proces-verbaal van vaststelling gedateerd en door de beide opstellers-verbalisanten ondertekend.

43 Met betrekking tot de ingeroepen schendingen van de rechten van verdediging en de schendingen van het gelijkheidsbeginsel omdat de processen-verbaal van verhoor niet alle vermeldingen bevatten zoals voorzien in artikel 62 e.v. van het Sociaal Strafwetboek en de processen-verbaal van vaststelling niet zouden zijn opgesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 64 van het Sociaal Strafwetboek, stelt de Kamer van beroep vast dat op het ogenblik waarop de voormelde processen-verbaal werden opgesteld, de bepalingen van het Sociaal Strafwetboek nog niet in werking waren getreden. Dit gebeurde pas op 1 juli 2011.

Bij gebrek aan inwerkingtreding van deze artikelen, kan hieruit klaarblijkelijk geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden afgeleid zodat de Kamer van beroep

opnieuw niet hoeft in te gaan op de vraag van appellante om dienaangaande prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

44 Met betrekking tot de door appellante ingeroepen schending van de motiveringsplicht, wijst de Kamer van beroep erop dat (de Leidend ambtenaar van) geïntimeerde in voorliggende zaak niet gebonden was door de motiveringsplicht aangezien deze – nadat hij zich onbevoegd verklaarde - optrad als eisende/vervolgende procespartij en niet als een administratief orgaan dat een beslissing heeft genomen (die in voorkomend geval wel gemotiveerd diende te zijn).

De beoordeling van voorliggend geschil kwam toe aan de Kamer van eerste aanleg, die als administratief rechtscollege, wel gebonden was door de motiveringsplicht. De Kamer van beroep stelt vast dat de Kamer van eerste aanleg haar beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd. Of deze motivering correct was, wordt verder in deze beslissing onderzocht.

45 De Kamer van beroep houdt bij de beoordeling van de tenlasteleggingen – op haar beurt - rekening met volgende rechtsprincipes: zij beoordeelt de feiten die aan appellante worden ten laste gelegd volgens haar innerlijke overtuiging. Die innerlijke overtuiging als leidmotief van haar besluitvorming is het resultaat van de vrije bewijswaardering door de rechter (hier: de Kamer van beroep). De Kamer beoordeelt in beginsel volkomen vrij de bewijswaarde die zij aan een bepaald bewijselement toekent, met dien verstande evenwel dat het moet gaan om op regelmatige wijze ingewonnen en verkregen bewijselementen, die daarenboven aan de tegenspraak van partijen werden onderworpen. Deze regel houdt in dat de Kamer van beroep van elk element de geloofwaardigheid meet en gebeurlijk een keuze maakt met betrekking tot die elementen die zij doorslaggevend vindt, zelfs al zijn bepaalde elementen vastgesteld in een procesverbaal van vaststelling met bijzondere bewijswaarde. Wat betreft de beoordeling van de tenlasteleggingen houdt het gegeven dat de rechter aan bepaalde verklaringen, meer geloof hecht dan aan andere geen motiveringsgebrek in de zin van artikel 149 van de Grondwet, in. Aldus dient ook de vierde door appellante voorgestelde prejudiciële vraag niet te worden gesteld omdat deze niet onontbeerlijk wordt geacht om uitspraak te doen over het geschil.

6.3.2.1 Tenlastelegging 1 (het aanrekenen van niet uitgevoerde prestaties met betrekking tot 1 verzekerde P...)

46 Voor verzekerde P... werd in de ten laste gelegde periode van 22 januari 2008 tot 31 oktober 2008 elke dag een forfait B aangerekend terwijl uit de zeer duidelijke verklaring van de verzekerde is gebleken dat de verpleegkundige slechts 3 keer per week bij haar langskwam en dat haar maar 3 keer per week een toilet werd toegediend (m.n. op maandag, woensdag en zaterdag). Deze verzekerde verklaarde op 27 augustus 2009: *“U vraagt me of er een verpleegkundige komt om me te verzorgen. Ja U vraagt wat de verpleegkundige komt doen. Wassen, drie keer per week. Ze nemen ook de bloeddruk 3/week. U vraagt of ik door de verpleegkundige word gewassen {volledig, gedeeltelijk, vaste dagen, douche, lavabo}. Ze zetten mij in de douche op maandag, woensdag en zaterdag. Mijn dochter zet de geneesmiddelen klaar. U vraagt hoe dikwijls de verpleegkundige komt. Ze komen drie keer per week, 1 keer per dag, 's avonds. Ze komen maandag, woensdag en zaterdag. U vraagt of de verpleegkundige ook in het weekend komt. Enkel op zaterdag. Zondag komt ze niet.”*

Appellante erkent tijdens haar eigen verhoor dat de verzekerde slechts 3 keer per week een volledig toilet wordt toegediend (gedocht wordt).

Er is derhalve niet aangetoond dat zij meer dan 3 maal per week de verzekerde verzorgde.

Zowel appellante als de verzekerde heeft haar proces-verbaal van verhoor ondertekend. Uit het citaat zoals hierboven is weergegeven, blijkt dat het proces-verbaal van verhoor zowel de vraagstelling als het antwoord van de verzekerde bevat. De opmerkingen die appellante hierover maakt in conclusies, zijn derhalve niet pertinent. Haar rechten van verdediging werden op dit punt alleszins niet geschonden.

De tenlastelegging is afdoende bewezen. De verstrekkingen die niet werden uitgevoerd, dienen integraal te worden terugbetaald voor een totaal bedrag van 4.466,58 euro.

6.3.2.2. Tenlastelegging 2 (het aanrekenen van een forfait B daar waar niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 8, § 1, 1° II en 2° II (fysieke afhankelijkheidstoestand).

47 Artikel 8 van de nomenclatuur bepaalt:

"AFDELING 4. - Verzorging verleend door gegradueerde verpleegkundigen of met dezen gelijkgestelden, vroedvrouwen, verpleegkundigen met brevet, verpleegassistenten/ziekenhuisassistenten of met dezen gelijkgestelden."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 12.9.2001" (in werking 1.10.2001)

"Art. 8. § 1. De volgende verstrekkingen worden beschouwd als verstrekkingen waarvoor de bekwaaming van gegradueerde verpleegkundigen of met dezen gelijkgestelden, vroedvrouwen, verpleegkundigen met brevet, verpleegassistenten / ziekenhuisassistenten of met dezen gelijkgestelden, hierna verpleegkundigen genoemd (W), vereist is. Voor de specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen, bedoeld in rubriek III van § 1, 1° , 2° en 3° en voor de forfaitaire en supplementaire honoraria voor palliatieve patiënten bedoeld in rubriek IV en V van § 1, 1° en 2° is evenwel de bekwaaming van gegradueerde verpleegkundige of met deze gelijkgestelde, vroedvrouw of verpleegkundige met brevet vereist."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

"1° . Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende.

"II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

" 425294

Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
- afhankelijkheid wegens het criterium continentie en/of het criterium eten (score 3 of 4)

W 7,371 "

"2° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.

"II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
- afhankelijkheid wegens het criterium continëntie en/of het criterium eten (score 3 of 4)

W 10,944

"§ 5. Nadere bepalingen inzake de forfaitaire honoraria bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°:"

"1° De fysieke afhankelijkheidstoestand, bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°, wordt geëvalueerd op basis van de hierna vermelde evaluatieschaal :

a) Zich wassen :

- (1) Kan zichzelf helemaal wassen zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen boven of onder de gordel;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te wassen zowel boven als onder de gordel.

b) Zich kleden:

- (1) Kan zich helemaal aan- en uitkleden zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden boven of onder de gordel (zonder rekening te houden met de veters);
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te kleden zowel boven als onder de gordel.

c) Transfer en verplaatsingen:

- (1) Is zelfstandig voor de transfer en kan zich volledig zelfstandig verplaatsen zonder mechanisch(e) hulpmiddel(en) of hulp van derden;
- (2) Is zelfstandig voor de transfer en voor zijn verplaatsingen, mits het gebruik van mechanisch(e) hulpmiddel(en) (kruk(ken), rolstoel, ...);
- (3) Heeft volstrekte hulp van derden nodig voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen;
- (4) Is bedlegerig of zit in een rolstoel en is volledig afhankelijk van anderen om zich te verplaatsen. "

"K.B. 25.10.2006" (in werking 1.1.2007)

"d) Toiletbezoek

- (1) Kan alleen naar het toilet gaan, zich kleden en zich reinigen;
- (2) Heeft hulp nodig voor één van de drie items : zich verplaatsen of zich kleden of zich reinigen;
- (3) Heeft hulp nodig voor twee van de drie items : zich verplaatsen en/of zich kleden en/of zich reinigen;
- (4) Heeft hulp nodig voor de drie items : zich verplaatsen en zich kleden en zich reinigen"

"K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + Erratum B.S. 17.11.2004

"e) Continentie :

- (1) Is continent voor urine en faeces;
- (2) Is accidenteel incontinent voor urine of faeces (inclusief blaassonde of kunstaars);
- (3) Is incontinent voor urine (inclusief mictietraining) of voor faeces;
- (4) Is incontinent voor urine en faeces.

f) Eten :

- (1) Kan alleen eten en drinken;
- (2) Heeft vooraf hulp nodig om te eten of te drinken;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig tijdens het eten of drinken;
- (4) De patiënt is volledig afhankelijk om te eten of te drinken."

De Kamer van beroep verwijst voor wat deze tenlastelegging betreft tevens naar wat onder randnummer 62 van deze beslissing wordt uiteengezet.

48 Met betrekking tot verzekerde P... heeft appellante in de periode van 21 januari 2008 tot en met 29 oktober 2008 een forfait B aangerekend. Zij komt tot deze score omdat zij de verzekerde voor de items 'transfer en verplaatsing' en 'toiletbezoek' telkens een score 3 toekent, terwijl de verpleegkundige controleur en de huisarts van de verzekerde voor deze items slechts een score 2 of 1 toekennen.

De verklaring van de verzekerde, afgenomen op 27 augustus 2009, is nochtans zeer duidelijk: *"U zegt me dat u mijn afhankelijkheidstoestand wil bespreken. Hier binnen kan ik rondstappen. Ik kan nog alleen uit bed komen. Ik moet oppassen met mijn evenwicht dat ik niet val. Ik heb ook een looprekje om als ik opsta uit bed mij vast te houden. Voor de rest hou ik mij overal vast aan het meubilair... Ik ga naar het toilet met mijn looprekje. Er is ook een muursteun op het toilet waar ik mij kan aan vasthouden. Ik kan nog alleen naar het toilet gaan."*

De huisarts dr. YX... werd verhoord op 30 oktober 2009. Deze stelde in het door haar ondertekend proces-verbaal van verhoor: *"Wat moeilijk te been maar het gaat nog wel. ... Ze stapt nog, maakt wat eten. Ze heeft vooral mentaal haar man nodig. ... Transfer en verplaatsing: Dit is een 2 ... Toiletbezoek: ... Hier scoor ik een 1 voor."*

Uit de verklaring van appellante op 15 januari 2010 blijkt dat zij de overscore voor de items 'transfer en verplaatsing' en 'toiletbezoek' niet ernstig kan betwisten. Tijdens haar verhoor verklaarde zij immers zelf: *"verplaatsen was binnenshuis met een looprek"* wat geen score 3 kan verantwoorden; dit geldt evenzeer voor het item 'toiletbezoek' waar de verklaring *"Ze moet geholpen worden om naar het toilet te gaan en ook om zich te reinigen"* geen score 3 verantwoordt.

Bovendien brengt appellante geen tegenargumenten aan (bv. op basis van het verpleegdossier van de verzekerde) om haar scores te staven. Op de vraag om voorschriften te tonen i.v.m. de aangerekende pseudocodes, antwoordde appellante: *"Buiten de hygiënische zorgen en bloeddruk meten, deed ik er geen zorgen."*

Bijgevolg heeft geïntimeerde terecht geoordeeld dat appellante voor deze verzekerde hoogstens een T7 kon aanrekenen (wat zelfs niets eens dagelijks werd uitgevoerd). Het verschil tussen het forfait B en T7 werd onterecht aangerekend en dient te worden terugbetaald voor een totaal bedrag van 2.584,21 euro.

49 Met betrekking tot verzekerde Q... heeft appellante in de periode van 18 maart 2008 tot en met 31 oktober 2008 een forfait B aangerekend. Zij komt tot deze score omdat zij de verzekerde voor de items 'transfer en verplaatsing', 'toiletbezoek' en 'continentie' telkens een score 3 toekent, terwijl de verpleegkundige-controleur en de huisarts van de verzekerde voor deze items slechts een score 2 of slechts maar 1 toekennen.

De verklaring van de verzekerde, afgenomen op 9 september 2009 en door hem ondertekend, is nochtans zeer duidelijk: *"Ik kan alleen uit bed komen en uit de zetel of stoel. Ik stap rond in huis maar voorzichtig. Ik hou mij overal vast. Ik heb ook een*

loopkarretje. Toen ik vorig jaar uit de kliniek kwam gebruikte ik dat karretje veel. Als ik buiten ga gebruik ik een stok. Het loopkarretje gebruik ik niet meer veel momenteel. ...

Toiletbezoek: Als ik me rechts niet kan reinigen doe ik het links. Ik kan er naartoe gaan en mij reinigen en mijn broek laten zakken en optrekken. Ik kan alleen nog naar het wc gaan. Het is wel moeilijk om mijn hemd in mijn broek te steken.

Ik heb nog een goed gevoel voor te plassen en voor de stoelgang, 's Nachts sta ik altijd twee keer op. Ik word daar wakker van. Ik heb nooit problemen gehad met de urine of stoelgang. Ik moet wel rap zijn als ik het voel."

De huisarts dr. ZX... werd verhoord op 18 december 2009. Deze verklaarde in het door hem ondertekende proces-verbaal van verhoor: "... Mentaal is hij nog goed. Hij stapt nog. ... Hij is nog mobiel genoeg om iets kleins klaar te maken of een boterham te maken. ... Dokter AAX..., geriater in XXXX, van het BBX...schrijft bij ontslag dat hij volledig zelfstandig is. ... Transfer en verplaatsing: 2 Toiletbezoek: 1 Continentie:1 Ik weet eigenlijk niet of hij wat urine verliest of niet. Stoelgang zeker niet."

Uit de verklaring van appellante blijkt dat zij de door haar toegekende scores verklaart door het feit dat de verzekerde "gevallen was en niet op kon." Nochtans blijft appellante zeer vaag wanneer zij geconfronteerd wordt met de heldere verklaring van de verzekerde en brengt zij geen tegenargumenten aan (bv. op basis van het verpleegdossier van de verzekerde) om haar scores te staven. Terecht stelt de Kamer van eerste aanleg dat de scores van de huisarts wellicht te optimistisch zijn omdat de geriater attesteerde dat betrokkene nog volledig zelfstandig was. De Kamer van beroep stelt echter vast dat - voor de beoordeling van de feiten - rekening werd gehouden met de meer gunstige scores die werden toegekend door de verbalisanten.

Bijgevolg heeft geïntimeerde terecht geoordeeld dat appellante voor deze verzekerde hoogstens een T2 kon aanrekenen. Het verschil tussen het forfait B en T2 werd onterecht aangerekend en dient te worden terugbetaald voor een totaal bedrag van 6.404,40 euro.

50 Met betrekking tot verzekerde R... heeft appellante in de periode van 21 januari 2008 tot en met 31 oktober 2008 een forfait B aangerekend. Zij komt tot deze score omdat zij de verzekerde voor de items 'transfer en verplaatsing', 'toiletbezoek' en 'continentie' telkens een score 3 toekent, terwijl de verpleegkundige-controleur en de huisarts van de verzekerde voor deze items slechts een score 2 of 1 toekennen.

De verklaring van de verzekerde, afgenomen op 9 september 2009 en door haar ondertekend, is nochtans zeer duidelijk: "Ofwel gebruik ik mijn rollator ofwel de krukken. Ik moet oefenen met mijn krukken voor mijn heupen. Ik kan alleen uit mijn bed komen. Het is een ziekenhuisbed. Uit de zetel komen is moeilijk. Ik zit altijd op mijn rollator of op mijn toiletstoel. Die is voldoende hoog om uit recht te komen. Buiten gebruik ik de rolstoel of de rollator of mijn krukken.

Ik gebruik een toiletstoel en de verpleegsters maken die 's morgens leeg. Als ik op de toiletstoel ben geweest dan ga ik op bed liggen om mijn broek op te trekken. Ik kan mij ook nog reinigen. Ik woon alleen, ik moet mij behelpen. Vorig jaar ging ik ook met 2 krukken.

Ik gebruik soms inlegkruisjes en alleen maar katoenen onderbroeken. 's Nachts moet ik 4 keer opstaan om te wateren ! Soms verraste het mij dat ik niet op tijd op het WC ben. Soms ben ik twee keer per dag nat en dan sla ik weer een paar dagen over."

De huisarts dr. CCX...werd verhoord op 18 december 2009. Deze vermeldde in de door haar ondertekende verklaring: *“Transfer en verplaatsing: 2 Ze loopt met een looprekje. Toiletbezoek: 2 Ze gaat nog zelf naar het toilet. Ze zal zich niet volledig goed reinigen denk ik. Continentie: 2 Urinaire incontinentie is er accidenteel, toch wekelijks een paar keer.*

U vraagt me of de scores die ik zojuist aanbracht ook van toepassing zijn van november 2007 tot en met oktober 2008 en of er van een zekere gradatie sprake kan zijn. Qua mobiliteit was ze hetzelfde. De incontinentie was ook aanwezig. Globaal was ze hetzelfde als nu, zoals ik haar heb omschreven. Vanaf 2007 is ze ongeveer hetzelfde.”

De verklaring van appellante verantwoordt geenszins de door haar toegekende scores (*“Voor verplaatsing gebruikt ze een rollator binnenshuis. Buitenshuis heeft ze een rolstoel, ze verplaatst zich nog van de zetel naar het toilet”*), wat geen score 3 verantwoordt. *“Om naar het toilet zelf te gaan heeft ze de rollator nodig en zeker toen ze pas geopereerd was”*. De operatie dateert van na de ten laste gelegde periode).

Bijgevolg heeft geïntimeerde terecht geoordeeld dat appellante voor deze verzekerde hoogstens een T2 kon aanrekenen. Het verschil tussen het forfait B en T2 werd onterecht aangerekend en dient te worden terugbetaald voor een totaal bedrag van 7.671,60 euro.

51 Besluit

Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet, is de Kamer van beroep van oordeel dat appellante niet ernstig kan voorhouden dat de herevaluaties door de verpleegkundige controleurs van geïntimeerde zouden gebeurd zijn zonder motivering.

De Kamer stelt vast dat enkel de gevallen met duidelijke overscore ten laste werden gelegd, dat hiervoor grondig onderzoek bij de verzekerden is gevoerd, alsook bij hun behandelende huisartsen. Er werd rekening gehouden met de medische informatie die ter beschikking werd gesteld.

Bovendien komen de vaststellingen van de verpleegkundige controleurs veelal overeen met deze van appellante. Het verschil in score betreft dan louter een andere “interpretatie” van de katz-schaal.

Gelet op het feit dat de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen van openbare orde is (Arbh. Antwerpen 28 februari 2006, *Soc. Kron.* 2006, 476), dient deze strikt te worden geïnterpreteerd. Zorgverleners mogen de nomenclatuur niet naar hun hand zetten onder het mom van een teleologische interpretatie (RvSt 9 april 2004, arrest nr. 130208) of een interpretatie naar billijkheid (Arbh. Antwerpen 22 februari 2005, *Soc. Kron.* 2006, 473).

Er is geen enkele reden om te twifelen aan de juistheid van het gevoerde onderzoek.

6.3.2.3. De gevorderde bedragen

52 Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, is de Kamer van beroep van oordeel dat de ten onrechte aangerekende verstrekkingen integraal dienen te worden terugbetaald, met toepassing van de verschilregel.

De beslissing van geïntimeerde werd correct genomen en wordt op dit punt bevestigd. De door appellante neergelegde verklaringen van de dochters van verzekerde Q..., de dochter van verzekerde R... en de verpleegkundige F..., doen hieraan geen afbreuk.

Appellante is er in het dossier NB-008-21 dan ook toe gehouden aan geïntimeerde een bedrag terug te betalen van in totaal 21.126,79 euro.

53 Zoals hiervoor reeds werd gesteld, beroept appellante zich op de “redelijke termijn” die in de voorliggende zaak zou zijn overschreden.

In het kader van de voorliggende administratiefrechtelijke procedure, hebben de eventueel op te leggen administratieve geldboetes een punitief karakter, zodat ook hier dient te worden nagegaan of de redelijke termijn al dan niet overschreden is.

Wanneer de rechter (hier: de Kamer van beroep) vaststelt dat de redelijke termijn is overschreden, kan hij ofwel de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreken, ofwel een straf opleggen die lager is dan de wettelijke minimumstraf, ofwel een straf uitspreken die bij wet is bepaald, maar die op een reële en meetbare wijze lager is dan die welke hij had kunnen opleggen indien hij de overdreven duur van de rechtspleging niet had vastgesteld; geen enkele wettelijke bepaling verplicht de rechter in zulk geval te vermelden tot welke straf hij de betrokkene zou hebben veroordeeld indien de redelijke termijn niet was overschreden. Hij beoordeelt onaantastbaar in feite de gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn (Cass. 7 oktober 2014, P.2014.0506.N).

In de voorliggende zaak stelt de Kamer van beroep vast het laatste feit dat aan appellante ten laste werd gelegd, dateert van 31 oktober 2008 en dus van reeds geruime tijd geleden. Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak en met inachtneming van het verloop van de procedure (eerst voor de correctionele rechter, het hof van beroep en het Hof van Cassatie en vervolgens voor de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep), is de Kamer van beroep van oordeel dat de redelijke termijn inmiddels is overschreden.

Naar het oordeel van de Kamer volstaat het derhalve om appellante te veroordelen bij eenvoudige schuldigverklaring en om haar geen bijkomende administratieve geldboete meer op te leggen.

De bestreden beslissing wordt in die zin hervormd.

6.3.3 Dossier NA-010-13 /NB-009-21

54 Dossier NB-009-21 heeft betrekking op feiten/inbreuken die aan appellante werden ten laste gelegd in de processen-verbaal van vaststelling van 31 mei 2011 en 14 december 2011.

In tegenstelling tot wat appellante ten onrechte beweert, werd het origineel proces-verbaal van vaststelling van 31 mei 2011 gedateerd en door de beide opstellers-verbalisanten ondertekend. Van het proces-verbaal van vaststelling van 14 december 2011 bevindt zich een voor eensluidend verklaard afschrift in het administratief dossier (cf. randnr. 31).

55 Met betrekking tot de ingeroepen schendingen van de rechten van verdediging en de schendingen van het gelijkheidsbeginsel omdat de processen-verbaal van verhoor niet alle vermeldingen bevatten zoals voorzien in artikel 62 e.v. van het Sociaal Strafwetboek en de processen-verbaal van vaststelling niet zouden zijn opgesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 64 van het Sociaal Strafwetboek, stelt de Kamer van beroep vast:

- dat op het ogenblik waarop de verzekerden (patiënten) of hun familieleden werden ondervraagd, de bepalingen van het Sociaal Strafwetboek nog niet in werking waren getreden. Dit gebeurde pas op 1 juli 2011; bij gebrek aan inwerkingtreding van deze artikelen, kan hieruit klaarblijkelijk geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden afgeleid;
- dat in de verhoren die na 1 juli 2011 werden afgenomen (vnl. van de huisartsen en medewerkers van appellante) de bepalingen van artikel 62 e.v. van het Sociaal Strafwetboek wel uitdrukkelijk werden opgenomen.

Bijgevolg dient de Kamer van beroep opnieuw niet in te gaan op de vraag van appellante om dienaangaande prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

55 Met betrekking tot de door appellante ingeroepen schending van de motiveringsplicht, verwijst de Kamer van beroep naar wat hierboven uiteengezet is onder randnummer 44.

De Kamer van beroep verwijst tevens naar randnummer 45 waarin zij integraal heeft uiteengezet welke principes zij hanteert inzake de waardering van bewijsmiddelen en waarom de vierde door appellante voorgestelde prejudiciële vraag niet dient te worden gesteld.

6.3.3.1 Tenlastelegging 1: het aanrekenen van niet-uitgevoerde prestaties

56 Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet onder randnummer 35, worden voor wat de eerste tenlastelegging van dit dossier betreft inzake de prestaties aangerekend van 1 juni 2009 tot en met 31 augustus 2010, de debatten heropend teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de oorspronkelijke vordering.

57 Met betrekking tot de periode vanaf 1 september 2010 tot en met 30 november 2010 (proces-verbaal van vaststelling van 14 december 2011) heeft de tenlastelegging betrekking op de volgende 20 verzekerden: S..., T..., U..., V..., W..., X..., Y..., XB..., XD..., XE..., XF..., XG..., XI..., XJ..., XK..., XL..., XM..., XQ..., XR...en XS....

58 De Kamer van beroep acht de feiten die het voorwerp uitmaken van deze tenlastelegging evenzeer bewezen. Zij verwijst naar de pertinente vaststellingen en conclusies die de Kamer van eerste aanleg hierover in haar beslissing van 17 mei 2021 heeft uiteengezet (blz. 31 tem 34) en oordeelt bijkomend als volgt.

1. De dochter van de verzekerde S...(= IX...) verklaarde op 11 mei 2011 dat haar moeder gehospitaliseerd was van 26 februari 2009 tot 6 maart 2009. Zij kreeg 1,5 maand na haar ziekenhuisopname insulinespuiten, nadien diende de verzekerde zichzelf de injecties toe. Zij verklaarde tevens dat haar moeder nooit door een verpleegkundige werd gewassen.

Hoewel het proces-verbaal van verhoor vermeldt dat de verhoorde niet wenste te ondertekenen, ondertekende zij toch. Ook de vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen ("*U vraagt me ...*"). Er werden tijdens het verhoor geen specifieke opmerkingen gemaakt die er zouden toe kunnen leiden dat de verklaring ongeloofwaardig zou worden geacht. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de dochter van de betrokken verzekerde te ontcrachten en dit hoewel zij eerder verklaarde dit wel te zullen doen. De inbreuk is bewezen.

2. De dochter van de verzekerde T... (= JX...) verklaarde op 1 april 2011 formeel dat er de laatste 2 jaar nooit een verpleegster langs kwam om haar moeder te verzorgen. Er is geen verpleegdossier en appellante kon over deze patiënt ook geen informatie verschaffen.

De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Hoewel de dochter van de verzekerde haar verklaring niet wenste te ondertekenen, acht de Kamer van beroep haar verklaringen alsnog geloofwaardig daar appellante geen enkel element kon bijbrengen op basis waarvan zelfs maar het vermoeden zou kunnen ontstaan dat zij bij deze verzekerde wel prestaties zou hebben geleverd. Er werden tijdens het verhoor ook geen specifieke opmerkingen gemaakt die er zouden toe kunnen leiden dat de verklaring ongeloofwaardig zou worden geacht. De inbreuk is bewezen.

3. De zoon van de verzekerde U... (= KX...) verklaarde op 29 maart 2011 dat er nooit een verpleegkundige kwam voor zijn moeder. Appellante kwam wel langs voor de vader. Er was geen verpleegdossier. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke en ondertekende verklaring van de zoon van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. De inbreuk is bewezen.
4. De zoon van verzekerden V... en W... (= LX...) verklaarde op 28 maart 2011 dat er nooit een verpleegster kwam voor zijn vader of zijn moeder. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de zoon van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. De inbreuk is bewezen.
5. De meerderjarige kleindochter van de verzekerde X... (= MX...) verklaarde op 28 maart 2011 dat appellante eenmaal per week langskwam om de medicatie klaar te zetten. Er werden geen andere zorgen toegediend (m.u.v. af en toe wondverzorging). De verzekerde ging van mei tot september 2009 en in 2010 op vakantie naar Italië. Appellante ontkende de inbreuk, maar heeft nooit het verpleegdossier of schriftje van de verzekerde overgemaakt om haar beweringen te staven. Zij erkende dat de vakantieperiodes mogelijks werden aangerekend omwille van het niet doorgeven ervan. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. De inbreuk is bewezen.
6. Verzekerde Y... verklaarde op 31 maart 2011 dat zij nooit gewassen werd door appellante. Zij kreeg enkel verzorging aan het einde van de zomer van 2010, toen haar pink was gebroken. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
7. De zoon van verzekerde XB... (= NX... bij wie de verzekerde woont) verklaarde op 31 maart 2011 uitdrukkelijk dat appellante slechts om de 2 dagen zijn vader kwam verzorgen. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de zoon van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. De inbreuk is bewezen.

8. Verzekerde XD... verklaarde op 29 maart 2011 dat de verpleegkundige op dat ogenblik niet meer kwam. In februari 2011, na een hernia-operatie, en ook in november en december 2010 kwam appellante haar verzorgen. Vóór 15 september 2010 werden enkel spuitjes gegeven. Van 15 september 2010 tot 23 januari 2011 en van half september tot half november 2009 was de verzekerde op vakantie in Italië (waar ze een buitenverblijf heeft). Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig inhoudelijk argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. Uit niets blijkt dat de verzekerde het Nederlands niet machtig zou zijn. De in die zin door appellante geformuleerde beweringen worden op geen enkele manier gestaafd. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. De inbreuk is bewezen.
9. De dochter van XE... (= OX...) verklaarde op 30 maart 2011 dat er aan haar vader in 2009 en 2010 geen zorgen werden toegediend (maar wel ooit lang voordien, in 2004). De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
10. Verzekerde XF... verklaarde op 30 maart 2011 dat zij slechts 10 à 12 dagen verzorgd werd door appellante na een hospitalisatie (spuitjes tegen flebitis). Vanaf half februari 2009 heeft de verzekerde geen verpleegkundige zorgen meer gehad. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
11. De zoon van XG... (= PX...) verklaarde op 5 mei 2011 dat zijn moeder gehospitaliseerd was van 26 februari 2008 tot 7 maart 2008 (knieoperatie). Toen heeft de verzekerde wondzorg gekregen. Nadien in 2009 e.v. is er geen verpleegster meer langs geweest. Zijn moeder werd nooit gewassen. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
12. De broer van de (andersvalide) verzekerde XI... (= QX...) en een ex-medewerkster van appellante (= E...) verklaarden respectievelijk op 28 maart 2011 en op 25 mei 2012 dat appellante de verzekerde 2 maal weer week waste, namelijk op dinsdag en vrijdag. Er werd derhalve ten onrechte dagelijks een forfait A aangerekend. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
13. De dochter van verzekerde XJ... (= OX...) verklaarde op 30 maart 2011 dat haar moeder verpleegkundige zorgen kreeg na een schouderoperatie in 2000 en 2006: toen werd ze een 3-tal maanden gewassen. Zij kreeg geen zorgen toegediend in 2009 of 2010. Er waren in die jaren overigens ook geen hospitalisaties. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.

14. De dochter van verzekerde XK... (= RX...) verklaarde op 1 april 2011 formeel dat er voor haar vader nog nooit een verpleegkundige aan huis is geweest. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
15. De broer van de (zwaar zieke) verzekerde XL... (= SX...) verklaarde op 28 maart 2013 dat de verzekerde volledig door zijn familie werd verzorgd en nooit door een verpleegkundige. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
16. De zoon van verzekerde XM... (= SX...) verklaarde op 28 maart 2013 eveneens dat zijn vader nooit door een verpleegkundige werd gewassen. De verpleegkundige kwam 1 keer per week om medicatie klaar te zetten (op vrijdag). Het ging om een andere verpleegkundige dan appellante die nochtans dagelijks, maar dus ten onrechte, een forfait B aanrekende. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
17. Verzekerde XQ.. verklaarde op 29 maart 2011 dat zij (in tegenstelling tot haar man) nooit zorgen kreeg van een verpleegkundige. Zij kon zich nog volledig behelpen. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig inhoudelijk argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. Uit niets blijkt dat de verzekerde het Nederlands niet machtig zou zijn. De in die zin door appellante geformuleerde beweringen worden op geen enkele manier gestaafd. De inbreuk is bewezen.
18. Verzekerde XR... verklaarde op 28 maart 2011 formeel dat appellante enkel bij hem langs is geweest in januari 2010 voor wondzorg. Er zijn nooit andere prestaties geweest. Hij is nooit gewassen. De vragen van de verbalisanten werden in het proces-verbaal van verhoor opgenomen. Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
19. De dochter van de verzekerde XS...(= UX...) verklaarde op 31 maart 2021 dat appellante af en toe langskwam bij haar moeder voor inspuitingen en wondzorg na een operatie. De verzekerde werd echter nooit door appellante gewassen. (*“Er is nooit een verpleegkundige gekomen om mijn moeder te wassen. We proberen dit altijd met de familie op te vangen. We hebben hier wel de uitleg over gehad van A..., als het nodig is dat zij hiervoor kan zorgen. Maar ik en mijn zussen en broers wassen en verzorgen mijn moeder.”*) Het proces verbaal werd door de verhoorde ondertekend.

Appellante verklaarde op 6 maart 2012 dat zij in 2010 deze verzekerde zowel inspuitingen toediende als een toilet. *“Dagelijks aan de lavabo, op donderdag onder de douche. Draagt incontinentiemateriaal. toezicht houden. (...) Ze is twee keer,*

zelfs drie keer geopereerd geweest in de rug. Ik toon u een uitprint van het verpleegdossier." De uittreksels uit het verpleegdossier die appellante neerlegde, dateren evenwel van na de betwiste periode.

Over de betwiste periode van 1 september 2010 tot en met 30 november 2010 werden evenwel geen verklaringen afgelegd die deze van de dochter van de verzekerde zou kunnen ontkrachten. De inbreuk is derhalve bewezen voor de ten laste gelegde periode.

59 De Kamer van beroep stelt vast dat de voorgehouden inbreuken van tenlastelegging 1 bewezen zijn voor de periode van 1 september 2010 tot en met 30 november 2010. Appellante heeft deze ten onrechte aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering en dient deze onverkort terug te betalen.

De Kamer van beroep heropent de debatten teneinde het RIZIV toe te laten het bedrag te berekenen van deze door appellante ten onrechte aangerekende prestaties.

6.3.3.2 Tenlastelegging 2: (het overschatten van de katz-schaal)

60 Artikel 8 van de nomenclatuur bepaalt:

"Art. 8. § 1. De volgende verstrekkingen worden beschouwd als verstrekkingen waarvoor de bekwaamheid van gegradueerde verpleegkundigen of met dezen gelijkgestelden, vroedvrouwen, verpleegkundigen met brevet, verpleegassistenten / ziekenhuisassistenten of met dezen gelijkgestelden, hierna verpleegkundigen genoemd (W), vereist is. Voor de specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen, bedoeld in rubriek III van § 1, 1°, 2° en 3° en voor de forfaitaire en supplementaire honoraria voor palliatieve patiënten bedoeld in rubriek IV en V van § 1, 1° en 2° is evenwel de bekwaamheid van gegradueerde verpleegkundige of met deze gelijkgestelde, vroedvrouw of verpleegkundige met brevet vereist."

"1° . Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende.

I. Verpleegkundige verzorgingszitting.

A. Basisverstrekking.

425014	Eerste basisverstrekking van de verzorgingsdag	W	0,879
425036	Tweede basisverstrekking van de verzorgingsdag	W	0,879
425051	Derde of latere basisverstrekking van de verzorgingsdag	W	0,879

B. Technische verpleegkundige verstrekkingen."

"	425110	Hygiënische verzorging (toiletten)	W	1,167	"
---	--------	------------------------------------	---	-------	---

"II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + "K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)

"	425272	<p>Forfaitair honorarium, forfait A genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :</p> <ul style="list-style-type: none"> - afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en - afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en/of het criterium toiletbezoek (score 3 of 4) 	W	3,825	"
"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)					
"	425294	<p>Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :</p> <ul style="list-style-type: none"> - afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en - afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en - afhankelijkheid wegens het criterium continentie en/of het criterium eten (score 3 of 4) 	W	7,371	"
"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 4.6.1998" (in werking 1.7.1998) + "K.B. 9.6.1999" (in werking 1.7.1999) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)					
"	425316	<p>Forfaitair honorarium, forfait C genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :</p> <ul style="list-style-type: none"> - afhankelijk wegens het criterium zich wassen (score 4) en het criterium zich kleden (score 4) en - afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen (score 4) en om het criterium toiletbezoek (score 4) en - afhankelijkheid wegens het criterium continentie en het criterium eten (waarvoor één van de twee criteria een score 4 heeft en het andere criterium een score van minimum 3) 	W	10,083	"
<p>"2° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.</p> <p>I. Verpleegkundige verzorgingszitting.</p> <p>A. Basisverstrekking."</p> <p>"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)</p>					
"	425412	Eerste basisverstrekking van de verzorgingsdag	W	1,206	"
	425434	Tweede basisverstrekking van de verzorgingsdag	W	1,206	"
	425456	Derde of latere basisverstrekking van de verzorgingsdag	W	1,206	"
"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + Erratum B.S. 9.3.2005					
"B. Technische verpleegkundige verstrekkingen."					
"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)					
"	425515	Hygiënische verzorging (toiletten)	W	1,754	"

"II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

"	425670	<p>"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)</p> <p>Forfaitair honorarium, forfait A genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :</p> <ul style="list-style-type: none">- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en/of het criterium toiletbezoek (score 3 of 4).	W	5,710	
	425692	<p>Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :</p> <ul style="list-style-type: none">- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en- afhankelijkheid wegens het criterium continentie en/of het criterium eten (score 3 of 4)	W	10,944	"
"	425714	<p>"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 4.6.1998" (in werking 1.7.1998) + "K.B. 9.6.1999" (in werking 1.7.1999) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)</p> <p>Forfaitair honorarium, forfait C genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :</p> <ul style="list-style-type: none">- afhankelijk wegens het criterium zich wassen (score 4) en het criterium zich kleden (score 4) en- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen (score 4) en om het criterium toiletbezoek (score 4) en- afhankelijkheid wegens het criterium continentie en het criterium eten (waarvoor één van de twee criteria een score 4 heeft en het andere criterium een score van minimum 3)	W	15,017	"

"§ 5. Nadere bepalingen inzake de forfaitaire honoraria bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°:"

"K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + Erratum B.S. 17.11.2004

"1° De fysieke afhankelijkheidstoestand, bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°, wordt geëvalueerd op basis van de hierna vermelde evaluatieschaal :

a) Zich wassen :

- (1) Kan zichzelf helemaal wassen zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen boven of onder de gordel;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te wassen zowel boven als onder de gordel.

b) Zich kleden:

- (1) Kan zich helemaal aan- en uitkleden zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden boven of onder de gordel (zonder rekening te houden met de veters);
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te kleden zowel boven als onder de gordel.

c) Transfer en verplaatsingen:

- (1) Is zelfstandig voor de transfer en kan zich volledig zelfstandig verplaatsen zonder mechanisch(e) hulpmiddel(en) of hulp van derden;
- (2) Is zelfstandig voor de transfer en voor zijn verplaatsingen, mits het gebruik van mechanisch(e) hulpmiddel(en) (kruk(ken), rolstoel, ...);
- (3) Heeft volstrekte hulp van derden nodig voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen;
- (4) Is bedlegerig of zit in een rolstoel en is volledig afhankelijk van anderen om zich te verplaatsen. "

"K.B. 25.10.2006" (in werking 1.1.2007)

"d) Toiletbezoek

- (1) Kan alleen naar het toilet gaan, zich kleden en zich reinigen;
- (2) Heeft hulp nodig voor één van de drie items : zich verplaatsen of zich kleden of zich reinigen;
- (3) Heeft hulp nodig voor twee van de drie items : zich verplaatsen en/of zich kleden en/of zich reinigen;
- (4) Heeft hulp nodig voor de drie items : zich verplaatsen en zich kleden en zich reinigen"

"K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + Erratum B.S. 17.11.2004

"e) Continentie :

- (1) Is continent voor urine en faeces;
- (2) Is accidenteel incontinent voor urine of faeces (inclusief blaassonde of kunsttaars);
- (3) Is incontinent voor urine (inclusief mictietraining) of voor faeces;
- (4) Is incontinent voor urine en faeces.

f) Eten :

- (1) Kan alleen eten en drinken;
- (2) Heeft vooraf hulp nodig om te eten of te drinken;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig tijdens het eten of drinken;
- (4) De patiënt is volledig afhankelijk om te eten of te drinken."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997) + "K.B 18.7.2002" (in werking 1.10.2002)

"§ 6. Nadere bepalingen inzake de toiletten (verstrekkingen 425110, 425515, 425913) :"

"K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

"1° Enkel de toiletten uitgevoerd bij rechthebbenden die ten minste score 2 behalen op het criterium « zich wassen » van de evaluatieschaal bedoeld in § 5, 1°, mogen worden aangerekend."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 12.9.2001" (in werking 1.10.2001) + "K.B 18.7.2002" (in werking 1.10.2002)

"2° De verstrekkingen 425110, 425515 of 425913 verricht bij rechthebbenden die niet beantwoorden aan de criteria bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° of 3°, en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°, mogen slechts éénmaal per verzorgingsdag aangerekend worden."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997) + "K.B 18.7.2002" (in werking 1.10.2002) + "K.B. 11.6.2003" (in werking 1.7.2003) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

"3° Bij rechthebbenden die minstens score 2 behalen op het criterium « zich wassen » van de evaluatieschaal bedoeld in § 5, 1° :
- mogen maximum twee toiletten per week aangerekend worden (425110 of 425913);
- mag geen toilet 425515 aangerekend worden."

"K.B. 11.6.2003" (in werking 1.7.2003) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + "K.B. 25.10.2006" (in werking 1.1.2007)

"4° Voor de rechthebbenden:

- die scores van minimum 2 behalen voor de criteria "zich wassen" en "zich kleden" en een score van minimum 2 voor het criterium "continentie" als gevolg van de combinatie van nachtelijke urine-incontinentie en occasionele urine-incontinentie overdag of een score 3 of 4 voor het criterium "continentie" van de bedoelde evaluatieschaal, mag één toilet per dag worden aangerekend. In geval van de combinatie van nachtelijke urine-incontinentie en occasionele urine-incontinentie overdag wordt de observatie van die problematiek vermeld in het verpleegdossier en wordt de overeenkomstige verklaring op het formulier omschreven in § 7 aangekruist."

"K.B. 11.6.2003" (in werking 1.7.2003) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

"- Die scores van minimum 2 behalen voor de criteria "zich wassen en zich kleden" van de bedoelde evaluatieschaal en die, op grond van een geneeskundig getuigschrift, door de behandelend geneesheer opgemaakt overeenkomstig het model dat op voorstel van de Overeenkomstencommissie is vastgesteld door het Comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging, kunnen worden beschouwd als gedesoriënteerd in tijd en ruimte, mag één toilet per dag worden aangerekend;

- Die scores van 4 behalen voor de criteria "zich wassen en zich kleden" van de bedoelde evaluatieschaal, mag één toilet per dag worden aangerekend."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997)

"5° Zelfs indien de hygiënische verzorging door een geneesheer werd voorgeschreven, mag zij slechts aangerekend worden indien de verpleegkundige vaststelt dat de rechthebbende beantwoordt aan de voor de betrokken verstrekking vereiste graad van afhankelijkheid."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

"§ 7. Aanvraag- en kennisgevingsprocedure :

1° De fysieke afhankelijkheidsgraad van de rechthebbende wordt bevestigd in een formulier, waarvan het model door het Comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging wordt vastgesteld op voorstel van het Nationaal college van adviserend geneesheren.

2° Een formulier tot staving van de aanvraag van forfaitaire honoraria per verzorgingsdag of tot kennisgeving van het uitvoeren van toiletten, wordt door de verpleegkundige ingevuld en moet uiterlijk binnen 10 kalenderdagen na de eerste dag van de behandeling met een afzonderlijke, aan de adviserend geneesheer persoonlijk geadresseerde brief worden bezorgd. Indien meerdere aanvragen of kennisgevingen in dezelfde zending worden verstuurd, moet er een door de verpleegkundige ondertekende lijst met de namen van de rechthebbenden worden meegestuurd.

Indien de termijn van 10 kalenderdagen niet in acht is genomen, is de verzekeringstegemoetkoming slechts verschuldigd voor verstrekkingen die verricht werden vanaf de dag na de verzending van het formulier. De poststempel geldt als bewijs voor de datum van verzending. Bij het niet respecteren van de termijn van 10 kalenderdagen kan de adviserend geneesheer niettemin beslissen om de verleende verzorging vanaf de eerste dag ten laste te nemen. Deze beslissing kan enkel worden genomen nadat de verstrekker schriftelijk een aanvaardbare motivering voor het laattijdig aanvragen of kennisgeven heeft overgemaakt.

3° In dit formulier wordt de periode vermeld tijdens welke de forfaitaire honoraria en/of de toiletten worden aangerekend. Deze periode mag niet langer duren dan één jaar.

Als de behandeling na de vermelde periode moet worden voortgezet, als ze de duur van één jaar overschrijdt, of in geval van wijzigingen in de fysieke afhankelijkheidsgraad van de rechthebbende, moet een nieuw formulier worden ingevuld en onder dezelfde voorwaarden aan de adviserend geneesheer worden bezorgd."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997)

"Een kopie van het oorspronkelijke geneeskundig getuigschrift of een nieuw geneeskundig getuigschrift, door de behandelend geneesheer opgesteld en waarin de desoriëntatie in tijd en ruimte als bedoeld in § 6, 4° , wordt vastgesteld, moet bij het indienen van het nieuwe formulier worden bijgevoegd."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

"Behoudens verzet van de adviserend geneesheer of van het Nationaal college van de adviserend geneesheren, is de verzekeringstegemoetkoming verschuldigd voor de verrichte verstrekkingen. Verzet van de adviserend geneesheer of van het Nationaal college van adviserend geneesheren impliceert weigering van verzekeringstegemoetkoming voor alle verstrekkingen verricht vanaf de datum van de betekening van dit verzet aan de rechthebbende, tot een eventuele andere beslissing. De poststempel geldt als bewijs voor de datum van de betekening."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997)

"4° De beslissing van de adviserend geneesheer om hetzij het forfait C te vervangen door forfait B of forfait A, hetzij het forfait B te vervangen door forfait A, hetzij de in rubriek II van § 1, 1° , 2° en 3° bedoelde forfaitaire honoraria te vervangen door een vergoeding per verpleegkundige verzorgingszitting, blijft voor een periode van zes maanden geldig. Tijdens deze periode mag geen enkele nieuwe aanvraag wegens verergering van de afhankelijkheidsgraad worden ingediend, behalve ingeval van nieuwe geneeskundige indicatie gestaafd door een getuigschrift van de behandelend geneesheer."

61 Geïntimeerde stelt dat appellante in de periode van 1 november 2009 tot en met 30 november 2010, 10 verzekerden ingeschaald heeft in een te hoge afhankelijkheids categorie, met name XT..., XB..., XU..., XV..., XW..., XN..., XX..., XY..., XZ... en AX....

62 Appellante stelt meermaals dat zij de middelen herhaalt die zij in conclusies in eerste aanleg heeft opgeworpen. De Kamer van beroep zal hierop derhalve eerst antwoorden.

Inzake de ingeroepen schending van het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de Kamer van beroep vooreerst op dat de beoordeling door de verpleegkundige van de fysieke afhankelijkheidstoestand van een patiënt gebeurt aan de hand van de in de nomenclatuur opgenomen evaluatieschaal. De fysieke afhankelijkheidsgraad en de duur van de behandeling worden door de verpleegkundige ingevuld op een formulier dat aan de adviserend arts wordt bezorgd.

Krachtens artikel 8, § 7, 3° van de nomenclatuur is de verzekeringstegemoetkoming verschuldigd "behoudens verzet van de adviserend arts of van het Nationaal college van adviserende artsen".

Deze bepaling heeft slechts tot doel aan de patiënt de zekerheid te verschaffen dat zijn/haar verzekeringsinstelling tegemoet zal komen in de kostprijs van de door de verpleegkundige verrichte prestaties. Dit artikel heeft met andere woorden alleen betrekking op de tegemoetkoming van de ziekteverzekering in de desbetreffende verstrekkingen, doch in rechte kan er geenszins worden uit afgeleid dat, bij gebrek aan dergelijk verzet, de nomenclatuur correct werd toegepast door de verpleegkundige (RvSt, 29 juni 2004, arrest nr. 133.337).

De artsen-directeurs hebben, overeenkomstig artikel 147, lid 1 van de GvU-wet, tot opdracht de uitvoering van de aan de adviserend geneesheren opgedragen taken te controleren.

Daarnaast heeft ook geïntimeerde de bevoegdheid om, overeenkomstig artikel 139, 3° van de GvU-wet, de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit.

Artikel 8, § 7 van de nomenclatuur vormt geen beletsel voor de controleorganen van het RIZIV om na de verzetstermijn op te treden tegen de verpleegkundigen die de evaluatieschaal verkeerd hebben toegepast.

De omstandigheid dat door de adviserend arts geen verzet wordt gedaan, ontslaat de verpleegkundige niet van de verplichting de forfaitaire honoraria slechts aan te rekenen voor zover aan de in de nomenclatuur gestelde voorwaarden van fysieke afhankelijkheid is voldaan. Het ontbreken van verzet vanwege de adviserend arts ontnemt niet het laakbaar karakter aan de vastgestelde feiten.

Geïntimeerde was bijgevolg wel degelijk bevoegd een onderzoek in te stellen naar de realiteit en de conformiteit van de prestaties van een zorgverlener, zelfs al heeft de adviserend arts van een verzekeringsinstelling zich niet verzet tegen de verzekeringstegemoetkoming (RvSt, 30 september 2010, 207.751).

Artikel 153 van de GvU-wet bepaalt enkel dat “de beslissingen van de adviserend artsen bindend zijn voor de verzekeringsinstellingen”. Er wordt dus niet gesteld dat deze ook voor het RIZIV of de zorgverlener bindend zijn. Appellante stelt derhalve ten onrechte dat het toezicht op de naleving van de reglementering uitsluitend aan de adviserend artsen zou zijn opgedragen. Voormeld artikel vormt geen beletsel voor de controleorganen van het RIZIV om op te treden tegen verpleegkundigen die de ZIV-reglementering verkeerd hebben toegepast (RvSt, 14 februari 2013, nr. 222.509).

Hieruit blijkt dat de artsen-directeurs enkel de hun wettelijk toegekende bevoegdheden hebben uitgeoefend en dat het rechtszekerheids- noch het vertrouwensbeginsel in deze geschonden zijn.

63 De Kamer van beroep zal de opmerkingen van appellante inzake de “gebrekkige bewijsvoering” hieronder bespreken bij de beoordeling van de tenlasteleggingen.

1. Voor verzekerde XT... werd in de ten laste gelegde periode van 2 maart 2010 tot en met 30 juni 2010 een dagelijks toilet (T7) aangerekend en van 1 juli 2010 tot en met 30 november 2010 een forfait A. Er bestaat betwisting over de items ‘kleden’, ‘toiletbezoek’ en ‘continentie’.

De huisarts scoort voor ‘kleden’ 2, voor ‘toiletbezoek’ 1 en voor ‘continentie’ 1. Appellante scoort voor ‘kleden’ 4, voor ‘toiletbezoek’ respectievelijk 2 en 3 en voor ‘continentie’ respectievelijk 3 en 2.

Op basis van de verklaring van de verzekerde van 30 maart 2011 lijkt het dat appellante de items ‘kleden’ en ‘toiletbezoek’ heeft overschoord. De verzekerde verklaart: *“Met het naar het toilet gaan heb ik geen probleem.”* Nochtans vermeldt zij ook dat haar man haar helpt om haar aan te kleden en dat zij duizelig wordt als zij zich moet bukken om haar schoenen of broek aan te doen.

Appellante verklaart daarentegen dat de verzekerde heel zware chemo kreeg en moest ondersteund worden omdat ze heel zwak was door de enterale voeding. *“Ik zeg dat mevrouw moest volledig gewassen worden, was heel zwak op de benen, moest volledig gekleed worden. Haar man verzorgt haar en haar bedlegerige moeder. U vraagt mij waarom ik eerst op continëntie een 3 scoor daarna een 2 en daarna een 1. Ik zeg dat dat de periode geweest is tijdens de chemo dat ze niet uit haar bed kwam en dat ze daarom een pampers aanhad. We moesten ze 's avonds gaan droog leggen, het was eigenlijk incontinentie door overmacht. Toen ze niet meer bedlegerig was kon ze wel naar het wc gaan met ondersteuning. U vraagt mij ook waarom ik voor toiletbezoek eerst een 2 scoor en daarna een 3. Ik zeg dat dat was omdat ze volledig ondersteund moest worden, ze kan niet alleen naar toilet, nu nog steeds niet.”*

Noch uit de verklaring van de verzekerde, noch uit deze van appellante blijkt dat de verpleegkundige controleurs van geïntimeerde de betrokkenen accuraat hebben bevraagd zodat de scores voor de voormelde items op basis van deze verklaringen niet met voldoende zekerheid kunnen worden vastgesteld. De Kamer van beroep is derhalve van oordeel dat er minstens twijfel bestaat omtrent de aangevoerde overscoring en geïntimeerde onvoldoende aantoonde dat de door appellante ingediende katz-schaal niet correct zou zijn.

De feiten voorwerp van deze tenlastelegging zijn derhalve niet bewezen. Bijgevolg dient appellante de ten laste gelegde verstrekkingen met betrekking tot verzekerde XT... niet terug te betalen. Haar beroep is op dit punt gegrond.

2. Voor verzekerde XB... werd in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot en met 31 november 2010 een forfait A aangerekend. Er bestaat betwisting over nagenoeg alle items.

Op basis van de verklaring van de zoon van de verzekerde (= NX...) van 31 maart 2011 lijkt het dat zijn vader hulp nodig heeft bij het wassen. Hij kan zichzelf aankleden, loopt alleen en heeft geen hulp nodig voor transfers. Voor toiletbezoek heeft hij wat hulp nodig, hij is accidenteel incontinent voor urine en eet nog zelf. De verklaring van de zoon van de verzekerde komt perfect overeen met deze van de huisarts, dr. DDX... van 5 september 2011. Uit de gegevens van het verpleegdossier dat appellante bijbracht blijkt niet dat de verzekerde gedeeltelijke hulp nodig had voor zijn transfers en volledige hulp nodig had voor toiletbezoek.

Het door appellante aangerekende forfait A maakt een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

3. Voor verzekerde XU... werd in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot en met 8 juli 2010 en van 9 augustus 2010 tot 31 november 2010 een forfait A aangerekend en in de periode van 9 juli 2010 tot 8 augustus 2010 een forfait B. Er bestaat betwisting over nagenoeg alle items.

Op basis van de verklaring van de schoondochter van de verzekerde (= VX...) van 29 maart 2011 lijkt het dat haar schoonmoeder hulp nodig heeft bij het wassen en kleden. 's Avonds kan zij zich wel alleen uitkleden. Transfers, verplaatsingen, toiletbezoek en eten kan zij alleen. Zij is evenmin incontinent. Hoewel er geen bijzonderheden gemeld zijn op het proces-verbaal van verhoor van de schoondochter tekent zij liever niet. Niettemin wordt vastgesteld dat haar verklaringen perfect overeenkomen met deze van de huisarts, dr. DDX... van 5 september 2011. Appellante kan geen enkele plausibele verklaring geven voor de

manifeste overscoring van deze verzekerde. Zij brengt geen elementen uit het verpleegdossier aan die haar standpunt kunnen staven.

De door appellante aangerekende forfaits A en B maken een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

4. De Kamer van beroep stelt vast dat voor verzekerde XV... de verklaringen van de verzekerde zelf en haar huisarts niet volledig gelijklopen. De huisarts schaaft de verzekerde te laag, wat doet vermoeden dat hij een onvoldoende beeld heeft op de zorgafhankelijkheid van de verzekerde om haar correct in te schalen. Daarnaast blijkt ook dat appellante niet verhoord is over deze verzekerde en dus ook de verklaringen van de verzekerde niet heeft kunnen weerleggen of kaderen. Dit is in strijd met haar rechten van verdediging.

De Kamer van beroep is van oordeel dat er in het dossier onvoldoende elementen aanwezig zijn om de ten laste gelegde feiten als bewezen te verklaren. Bijgevolg dient appellante de betwiste verstrekkingen met betrekking tot verzekerde XV... niet terug te betalen. Haar beroep is op dit punt gegrond.

5. Voor verzekerde XW... werd in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot en met 30 november 2010 een forfait B aangerekend. Er bestaat betwisting over nagenoeg alle scores behalve 'wassen' en 'kleden' waar algemeen aangenomen wordt dat score 4 kan worden toegekend.

De verzekerde verklaart op 28 maart 2011: *“Geestelijk gaat het goed met mij, maar voor de rest gaat het moeilijk. Kan ik niet veel meer. Ik heb een schouderprothese en osteoporose.”* De verpleging komt dagelijks. Voor wassen en kleden heeft de verzekerde hulp nodig. Ook Familiehulp springt hiervoor in. Zij verklaart verder: *“Ik kan niet staan zonder mijn rollator. Ik gebruik dit ook om mij te verplaatsen. Ik ga enkel tot aan het wc en de zetel. Meer loop ik niet rond. Buitenshuis heb ik een rolstoel. Ik kan nog alleen uit bed geraken en vanuit de zetel en stoel met hulp van mijn rollator. Het bed moet zo opgemaakt zijn dat ik eruit geraak. Ik kan nog naar het toilet gaan met mijn rollator. Ik kan mezelf reinigen en kleden na het toiletgebruik. Moeilijk, maar het gaat.”*

De verklaringen van de verzekerde komen volledig overeen met de verklaringen die haar huisarts dr. EEX... aflegde op 30 augustus 2011. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend.

Waar uit de verklaring van appellante zou moeten blijken dat de verzekerde maximale hulp nodig heeft en zich moeilijk kan verplaatsen, wordt de score 3 voor 'toiletbezoek' en 'continentie' op geen enkele wijze verantwoord.

Het door appellante aangerekende forfait B maakt een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

6. Voor verzekerde XN... werd in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot en met 30 november 2010 een forfait A aangerekend. Dit is voornamelijk te wijten aan de betwiste score 3 voor 'transfer en verplaatsingen'.

Op basis van de verklaring van de dochter van de verzekerde (= TX...) van 29 maart 2011 blijkt dat de verzekerde zich kan verplaatsen met een looprek en dat zij haar transfers nog zelfstandig doet. Ook de behandelende huisarts, dr. DDX... stelt duidelijk dat de verzekerde zich kan verplaatsen met een looprek en alleen in en uit

bed kan. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend. Appellante kan geen enkele plausibele verklaring geven voor de manifeste overscoring van dit item. Zij brengt geen elementen uit het verpleegdossier aan die haar standpunt/score kunnen staven. Het door appellante aangerekende forfait A maakt een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

7. Voor verzekerde XX... werd in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot 18 oktober 2010 een forfait B aangerekend. Dit is voornamelijk te wijten aan de betwiste score 3 voor 'transfer en verplaatsing', 'toiletbezoek' en 'continentie'.

Op basis van de verklaring van de verzekerde kan voor 'transfer en verplaatsing' hoogstens een score 2 worden toegekend. Hij verklaarde: *"Mijn vrouw wil mij een wandelkarretje halen. Binnenshuis hou ik me overal vast. ... Ik kan mezelf behelpen om uit bed te raken en uit een stoel te geraken. Rustig en op het gemak, lukt het wel. Ik kan me zonder hulp van anderen verplaatsen, binnenshuis."* Voor toiletbezoek heeft de verzekerde (soms) hulp nodig om zich terug aan te kleden. De toegekende score 3 voor 'toiletbezoek' is bijgevolg manifest overschoord. De verklaring van de verzekerde stemt overigens volledig overeen met deze van zijn huisarts, dr. FFX... van 21 september 2011. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend. De adviserend arts van de verzekeringsinstelling van de verzekerde heeft zijn zorgafhankelijkheid, na controle, vanaf 13 oktober 2010 ook teruggeschoord naar een forfait A.

Appellante kan geen enkele plausibele verklaring geven voor de manifeste overscoring van de voormelde items. Zij brengt geen elementen uit het verpleegdossier aan die haar standpunt/scores kunnen staven. Het door appellante aangerekende forfait B maakt een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

8. Voor verzekerde XY... werd in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot 30 november 2010 een forfait B aangerekend. Dit is voornamelijk te wijten aan de betwiste score 4 voor 'kleden' en 3 voor 'transfer en verplaatsing', 'toiletbezoek' en 'continentie'.

Op basis van de verklaring van de verzekerde kan voor 'kleden' geen score 4 worden toegekend. De verzekerde verklaarde: *"Het uitkleden lukt me als ik mij op de zetel zet. Voor het aankleden heb ik vooral hulp nodig onder de gordel, voor mijn kousen en ondergoed."* Voor 'transfer en verplaatsing' kan hoogstens een score 2 worden toegekend. Zij verklaarde immers: *"Stappen en trappen doen gaat wel. Buitenshuis ga ik wel eens met een wandelstok wandelen, maar niet ver. Bij het winkelen gebruik ik een winkelkar als steun. ... Alleen uit bed komen of van de stoel opstaan lukt nog. Ook in bed van houding veranderen, mij recht zetten gaat."* Voor 'toiletbezoek' heeft de verzekerde (soms) hulp nodig om zich te reinigen. De toegekende score 3 voor 'toiletbezoek' is bijgevolg manifest overschoord. De verklaring van de verzekerde stemt overigens volledig overeen met deze van haar huisarts, dr. GGX... van 3 oktober 2011. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend. De adviserend arts van de verzekeringsinstelling van de verzekerde heeft haar zorgafhankelijkheid, na controle, vanaf 23 maart 2011 ook teruggeschoord naar een dagelijks toilet (T7).

Appellante kan geen enkele plausibele verklaring geven voor de manifeste overscoring van de voormelde items. Zij brengt geen elementen uit het verpleegdossier aan die haar standpunt/scores kunnen staven. Het door appellante aangerekende forfait B maakt een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

9. Voor verzekerde XZ... werd in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot 30 november 2010, tot 6 juli 2010 een forfait A aangerekend en vervolgens een forfait B. Dit is voornamelijk te wijten aan de betwiste scores voor 'transfer en verplaatsing', 'toiletbezoek' en 'continentie'.

Op basis van de verklaring van de echtgenote van de verzekerde (= XQ...) kan voor 'transfer en verplaatsing' hoogstens een score 2 worden toegekend. Zij verklaarde immers: *"Hij kan nog goed stappen in huis. Hij is de deur komen opendoen want ik lag te rusten. Hij heeft ook een stok maar hij gebruikt hem niet. Hij gaat ook nog buiten tot in de tuin met stok. Hij kan nog alleen uit de zetel opstaan. Hij kan ook nog alleen in en uit bed. Hij bevestigt dit dat hij zonder hulp uit de zetel en uit bed kan komen."* Voor 'toiletbezoek' heeft de verzekerde geen hulp nodig, wat slechts een score 1 verantwoordt. Zijn echtgenote verklaarde: *"Hij gaat alleen naar het wc en reinigt zich ook. Hij kan ook zijn broek optrekken en afdoen. Hij is wel hardlijvig maar gaat alleen naar het wc."* De toegekende score 3 voor 'toiletbezoek' is bijgevolg manifest overschoord. De verklaring van de echtgenote van de verzekerde stemt overeen met deze van zijn huisarts, dr. HHX... van 31 augustus 2011 die wel een 2 scoort voor 'toiletbezoek'. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend. Uit niets blijkt dat de echtgenote van de verzekerde het Nederlands niet machtig zou zijn. De in die zin door appellante geformuleerde beweringen worden op geen enkele manier gestaafd.

Appellante kan geen enkele plausibele verklaring geven voor de overscoring van de voormelde items. Zij brengt geen elementen uit het verpleegdossier aan die haar standpunt/scores kunnen staven. De door appellante aangerekende forfaits A en B maken een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

10. Voor verzekerde AX... werden in de ten laste gelegde periode van 1 maart 2010 tot 30 november 2010 volgende scores opgegeven: van 1 september 2009 tot 15 maart 2010 forfait B, van 16 maart 2010 tot 8 september 2010 forfait A, van 9 september 2010 tot 13 oktober 2010 forfait B en vanaf 14 oktober 2010 opnieuw forfait A. Dit is voornamelijk te wijten aan de betwiste scores voor 'kleden', 'transfer en verplaatsing', 'toiletbezoek' en 'continentie'.

Zich kleden doet de verzekerde – volgens haar verklaring van 28 maart 2011 - *"op haar gemak. Als A... hier is doet zij mij aan. Ze helpt mij dan aankleden. Mijn kousen kan ik moeilijk aandoen. Ik heb schrik om weg te draaien. Voor ze uit te doen zet ik me op bed."* Dit verantwoordt geen score 4. Op basis van de verklaring van de verzekerde kan voor 'transfer en verplaatsing' hoogstens een score 2 worden toegekend. Zij verklaarde immers: *"Ik kan nog goed rondstappen. Buitenshuis gebruik ik altijd mijn wandelstok. ... Ik kan alleen uit bed komen. Ik blijf even zitten op de kant en dan sta ik recht. Ik kan alleen uit een zetel opstaan. ... Ik ben niet bedlegerig of zit niet in een rolstoel."* Voor 'toiletbezoek' heeft de verzekerde geen hulp nodig, wat slechts een score 1 verantwoordt. Zij verklaarde: *"Ik kan dat nog alleen naar het wc gaan. Ik kan mij nog reinigen en mij kleden. Ik ben soms wel te laat."* De toegekende scores 2 en 3 voor 'toiletbezoek' zijn bijgevolg manifest overschoord. De verklaring van de verzekerde stemt overigens overeen met deze

van haar huisarts, dr. ZX... van 8 september 2011. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend.

Appellante kan geen enkele plausibele verklaring geven voor de overscoring van de voormelde items. Zij brengt geen elementen uit het verpleegdossier aan die haar standpunt/scores kunnen staven. De door appellante aangerekende forfaits A en B maken een manifeste overscoring uit. De ten laste gelegde verstrekkingen dienen integraal te worden terugbetaald.

64 Besluit:

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, is de Kamer van beroep van oordeel dat de ten laste gelegde verstrekkingen voor 8 van de 10 verzekerden door appellante dienen te worden terugbetaald.

De oorspronkelijke vordering van geïntimeerde is gegrond voor een bedrag van 32.729,64 euro.

6.3.3.3 Tenlastelegging 3: geen toilet uitvoeren bij het aanrekenen van een forfait

65 Geïntimeerde stelt dat appellante in de periode van 6 februari 2010 tot en met 30 november 2010, voor 4 verzekerden forfaits heeft aangerekend terwijl zij bij hen geen toilet uitvoerde. Deze tenlastelegging heeft betrekking op X..., BX..., XO... en XS....

66 De Kamer van beroep zal de opmerkingen van appellante inzake de “gebrekkige bewijsvoering” hieronder bespreken bij de beoordeling van de tenlasteleggingen.

1. Uit de verklaring van de meerjarige kleindochter van de verzekerde X... (= MX...) blijkt dat appellante slechts 1 maal per week bij haar grootmoeder langs kwam om geneesmiddelen klaar te zetten. De verzekerde werd niet gewassen. Appellante heeft tijdens haar verhoor, noch later enig argument opgeworpen om de duidelijke verklaring van de betrokken verzekerde te ontkrachten. De inbreuk is bewezen.
2. De verzekerde BX... verklaarde op 28 maart 2011 dat appellante haar nooit heeft gewassen. Zij kwam wel af en toe voor wondzorg.

Appellante is daarentegen formeel in haar verklaring: *“Ik zeg dat ze gewassen werd, wondzorg. Het is een alcoholiekster, heel veel vallen, we hebben er al van alles mee voor gehad. U zegt dat mevrouw BX... verklaard heeft dat ze nooit gewassen werd, u vraagt mijn reactie hierop. Ik zeg dat dat ik dat vreemd vind, wij komen er nog steeds voor wondzorg, zij valt regelmatig. Zij krijgt van ons een douche op donderdagavond, de andere dagen een intiem toilet.”* Appellante legt ook een uittreksel uit het verpleegdossier neer die haar verklaring voldoende ondersteunt.

De Kamer van beroep is derhalve van oordeel dat er minstens twijfel bestaat omtrent de aangevoerde foutieve aanrekening van het forfait omdat geïntimeerde onvoldoende aantoont dat de door appellante aangerekende verstrekkingen (toiletten) niet werden uitgevoerd. De feiten voorwerp van deze tenlastelegging zijn derhalve niet bewezen. Bijgevolg dient appellante de ten laste verstrekkingen met betrekking tot verzekerde BX... niet terug te betalen. Haar beroep is op dit punt gegrond.

3. Uit de verklaring van de zoon van de verzekerde XO... (= KX...) blijkt dat appellante zijn vader nooit wast. Hij verklaart: *"Neen, hij wordt niet gewassen door de verpleegster. Mijn moeder wast hem. Hij wil niet dat er iemand vreemd hem wast. Ik doe zijn haar en knip zijn nagels."* Appellante heeft tijdens haar verhoor verklaard dat zij de verzekerde (enkel) waste *"wanneer het kon"*.

Uit de thans bijgebrachte geschreven getuigenverklaring van IIX... met betrekking tot haar vader blijkt dat deze elke morgen gewassen werd. Hierin wordt er evenwel niet vermeld door wie hij gewassen werd en tijdens welke periode. Het bijgebrachte voorschrift van dr. JJX... met betrekking tot de hygiënische zorgen dateert van na de betwiste periode (30 november 2012).

Ook de verpleegkundige E... verklaarde dat zij de verzekerde nooit gewassen heeft. De vragen van de verbalisanten werden in de processen-verbaal van verhoor opgenomen. Deze werden door de verhoorden ondertekend. De inbreuk is bewezen.

4. Voor verzekerde XS... verwijst de Kamer van beroep naar de vaststellingen zoals vermeld onder randnummer 58 punt 10. De inbreuk is bewezen.

67 Besluit:

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, is de Kamer van beroep van oordeel dat de ten laste gelegde verstrekkingen voor 3 van de 4 verzekerden door appelante dienen te worden terugbetaald.

De oorspronkelijke vordering van geïntimeerde is gegrond voor een bedrag van 3.188,51 euro.

6.3.3.4 Tenlastelegging 4: onvolledige verpleegdossiers bij palliatieve patiënten

68 Artikel 8 van de nomenclatuur bepaalt:

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

"AFDELING 4. - Verzorging verleend door gegradueerde verpleegkundigen of met dezen gelijkgestelden, vroedvrouwen, verpleegkundigen met brevet, verpleegassistenten/ziekenhuisassistenten of met dezen gelijkgestelden."

"§ 3. Er zijn geen honoraria verschuldigd :

"5° wanneer het bijhouden van het in § 4, 2°, § 5ter en § 8 vermeld verpleegdossier onvolledig gebeurt."

"§ 5bis. Nadere bijkomende bepalingen inzake de honoraria bedoeld in rubriek IV en V van § 1, 1° en 2° :

5° De forfaitaire en supplementaire honoraria bedoeld in rubrieken IV en V van § 1, 1° en 2° mogen slechts worden aangerekend op voorwaarde dat de verpleegkundige :

c) het verpleegkundig dossier bedoeld in § 4, 2°, inzonderheid met volgende gegevens aanvult :

-
- symptoomregistratie;
- contacten met de familie van de pijnschaal;
- resultaat van coördinatievergaderingen. patiënt;

69 Geïntimeerde stelt dat appellante in de periode van 1 november 2009 tot en met 30 november 2010, voor 5 palliatieve verzekerden geen of minstens onvolledige verpleegdossier heeft bijgehouden. Deze tenlastelegging heeft betrekking op CX..., DX..., XA..., EX...en FX....

De Kamer van beroep acht deze tenlastelegging bewezen.

Appellante verklaarde immers zelf: *“U zegt dat ik tijdens het jaar 2010 voor deze personen verschillende maanden forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor palliatieve patiënten en/of supplementaire honoraria per verzorgingsdag voor palliatieve patiënten heb aangerekend. U vraagt mij van deze patiënten de symptoomregistratie, de pijnschaal, het resultaat van de contacten met de familie van de patiënt, het resultaat van coördinatievergaderingen te tonen. Ik kan u dit van DX... niet tonen, ik kan u dit van XA... niet tonen, ik kan u dit van EX... niet tonen en ik kan u dit niet tonen van FX.... Ik heb dit niet omdat ik niet op de hoogte was dat dit moest bijgehouden worden. Nu doen wij dit wel. ... We gaan daar nu wel werk van maken.”*

Uit de verklaring van appellante blijkt aldus dat zij de feiten die het voorwerp uitmaken van deze tenlastelegging niet betwist. Voor verzekerde CX... werd evenmin aangetoond dat de verpleegdossiers werden bijgehouden. De inbreuk is bewezen. Bijgevolg dient niet verder te worden ingegaan op de andere middelen die appellante hierover in haar conclusies heeft ontwikkeld.

Appellante dient de ten laste gelegde verstrekkingen integraal terug te betalen, en dit voor een bedrag van 45.333,03 euro.

6.3.3.5 De overige door appellante opgeworpen middelen / het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen

70 De Kamer van beroep stelt in het algemeen vast dat het onderzoek in het voorliggende dossier zeer grondig is gevoerd door geïntimeerde.

Appellante werd meermaals verhoord, nl. op 13 december 2011 en 6 maart 2012 door de verpleegkundige controleurs van geïntimeerde. Zij had wel degelijk de mogelijkheid om haar rechten van verdediging uit te oefenen. Naar aanleiding van de verhoren van appellante werden de bepalingen van artikel 62 e.v. van het Sociaal Strafwetboek gerespecteerd.

Verder bevatten de processen-verbaal van vaststelling die werden opgesteld na de inwerkingtreding van het Sociaal Strafwetboek (= 1 juli 2011) zowel een - weliswaar uiterst - beknopt verslag van de feiten als de plaats van de inbreuk, zoals voorgeschreven door artikel 64 van het Sociaal Strafwetboek.

Met betrekking tot de tenlasteleggingen werd verwezen naar het aanrekenen van niet-uitgevoerde en niet-conform aangerekende prestaties en er werd expliciet verwezen naar de verzekerden bij wie inbreuken werden vastgesteld.

Voor elke verzekerde werden alle ten laste gelegde prestaties specifiek vermeld. Er werd tevens verwezen naar de reglementering (het nomenclatuurnummer) dat verkeerdelijk zou zijn aangerekend.

71 Verder stelt de Kamer van beroep vast dat er 39 personen verhoord werden met betrekking tot 46 verzekerden waarna vooralsnog is gebleken dat bij 27 verzekerden de aangerekende zorgen niet of niet-conform werden uitgevoerd. Dit wil zeggen dat er ook verschillende verklaringen zijn waarin bevestigd werd dat de aangerekende zorgen effectief uitgevoerd werden en correct werden aangerekend, zodat dit minstens een aanwijzing vormt dat het onderzoek ook *à décharge* is gevoerd en dit zowel door de verpleegkundige controleurs, de Kamer van eerste aanleg als de Kamer van beroep. Waar gesteld werd dat de vraagstelling van de verpleegkundige controleurs "suggestief" zou zijn geweest, blijkt dit – naar het oordeel van deze Kamer – geenszins uit de processen-verbaal van verhoor die zich in het administratief dossier bevinden. Bovendien werden in geval twijfel de ten laste gelegde feiten niet bewezen verklaard en dienen de verstrekkingen niet te worden terugbetaald.

72 Appellante werpt tevens op dat zij niet de kans zou hebben gekregen om verweermiddelen in te dienen na ontvangst van de processen-verbaal van vaststelling en dat zij dienaangaande geen hoorrecht zou hebben gekregen. Zij meent dat hierdoor haar rechten van verdediging werden geschonden en ziet hierin een schending van het gelijkheidsbeginsel.

De Kamer van beroep kan deze stelling van appellante geenszins onderschrijven.

In het kader van de voorliggende administratieve procedure heeft appellante de kans gekregen om haar verweermiddelen in te dienen bij de Leidend ambtenaar alvorens deze een beslissing zou nemen (procedure NA-003-13 / NB-008-21). Zij heeft ook effectief van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Nadien heeft zij haar (verweer)middelen kunnen indienen bij de Kamer van eerste aanleg en bij de Kamer van beroep (procedures NA-003-13 / NB-008-21 en NA-010-13 / NB-009/21) en werd zij gehoord op de zittingen van deze Kamers. Haar rechten van verdediging werden derhalve ten volle gerespecteerd.

Hieruit volgt dat het gelijkheidsbeginsel klaarblijkelijk niet werd geschonden zodat dienaangaande ook geen prejudiciële vraag (de derde) dient te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

73 Met betrekking tot de getuigschriften waarop appellante vermeld staat als zorgverstrekker, kan geen rekening gehouden worden met het gegeven dat zij in bepaalde gevallen werd bijgestaan door zorgkundigen (of familieleden van de verzekerde). Overeenkomstig artikel 8, § 11 van de bijlage van het koninklijk besluit van 14 september 1984 (= de nomenclatuur) zoals van toepassing tijdens de ten laste gelegde periode, mag de verpleegkundige geen getuigschrift voor verstrekkingen opmaken en evenmin ondertekenen als de verstrekkingen zijn verricht door een persoon die niet bevoegd is om ze aan te rekenen aan de verzekering voor geneeskundige verzorging, en die geheel en gedeeltelijk in de plaats treedt van de verpleegkundige, zelfs als deze aanwezig is. Pas met ingang van 1 januari 2014 mag de verpleegkundige een GVVH opstellen en ondertekenen indien de verstrekkingen geheel of gedeeltelijk worden verricht door een zorgkundige en dan volgens de voorwaarden en modaliteiten van artikel 8, § 12 van de nomenclatuur (waarbij o.a. de zorgkundige moet geïdentificeerd worden).

Waar appellante stelt dat zij via O... in het pilootproject gestapt was rond het gebruik van zorgkundigen in de thuisverpleging, blijkt uit het onderzoek van geïntimeerde dat zij pas

sinds december 2010 via de beroepsvereniging O... aanrekent, terwijl de onderzoeksperiode loopt tot en met november 2010.

74 Appellante werpt op dat 25 van de 27 verhoorde patiënten de Nederlandse taal niet machtig waren en door de verpleegkundige controleurs van geïntimeerde ondervraagd zijn zonder de bijstand van een beëdigd tolk. De verklaringen van deze patiënten werden vertaald door familieleden. Volgens appellante zijn deze processen-verbaal absoluut nietig op grond van de artikelen 31 en 40 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen In gerechtszaken.

Ook deze bewering van appellante onderschrijft de Kamer van beroep niet.

Uit de processen-verbaal van verhoor van de verzekerden blijkt niet dat zij de Nederlandse taal niet verstonden of spraken. Met betrekking tot sommige verzekerden werden de familieleden verhoord. Er blijkt evenmin dat deze familieleden Nederlands-onkundig waren. Op het correcte karakter van de afgenomen verhoren werd ingegaan naar aanleiding van de bespreking van de tenlasteleggingen (cf. supra). Aldus kan geen schending van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken – die overigens wel van toepassing is op het afnemen van processen-verbaal van verhoor door sociaal inspecteurs – worden vastgesteld.

75 Verder werpt appellante op dat in bepaalde getuigenverklaringen de vraagstelling niet is opgenomen. Volgens haar zijn deze getuigenverklaringen nietig en moeten zij uit de debatten geweerd worden, wegens schending van artikel 6 EVRM en het gelijkheidsbeginsel en omdat zij tot stand gekomen zijn ten gevolge van het misdrijf valsheid In openbare geschriften.

Noch artikel 47*b/s* van het Wetboek van Strafvordering, noch enige andere wettelijke of verdragsrechtelijke bepaling of enig algemeen rechtsbeginsel verplicht de Kamer van beroep de verklaring die een getuige tijdens het administratief onderzoek heeft afgelegd, nietig te verklaren en uit het debat te weren wegens een onherroepelijke en onherstelbare miskennis van zijn recht op een eerlijk proces. Met uitzondering van de processen-verbaal van verhoor van XF..., XQ... (met betrekking tot haarzelf en haar echtgenoot XZ...), GX... (met betrekking tot verzekerde HX...) en XT... worden in de tekst van deze processen-verbaal telkens de gestelde vragen weergegeven (“*U vraagt me*”).

De Kamer van beroep merkt op dat met betrekking tot de verklaringen waarin enkel de antwoorden werden vermeld, er alleen een inbreuk werd weerhouden met betrekking tot de verzekerden XF... en XQ.... Zij ziet niet in waarom de verklaring van XQ... niet geloofwaardig zou zijn daar zij met betrekking tot haar echtgenoot XZ... verklaarde dat hij wel gewassen werd door appellante.

Wat de verklaring van XF... betreft, komt deze zeer geloofwaardig over daar zij ook andere details geeft die niet door de verbalisant kunnen gesuggereerd worden (bv. de duur van haar verblijf bij haar dochter, het feit dat appellante opgekomen is bij de verkiezingen). Bovendien geeft appellante toe dat zij 'administratieve onzorgvuldigheden' begaan heeft in verband met de verzekerde XF... en dat deze verzekerde niet gewassen werd.

Het felt dat soms de “klassieke methode” bij het verhoor werd gebruikt (met name vermelding van de antwoorden zonder weergave van de gestelde vragen) houdt niet *ipso facto* in dat er sprake is van valsheid in geschrifte. Aan het einde van het verhoor werd de ondervraagde persoon overigens telkens de tekst van zijn/haar verhoor te lezen gegeven, tenzij hij/zij vroeg dat deze hem/haar werd voorgelezen. Er werd ook telkens gevraagd of hij/zij zijn/haar verklaringen wilde verbeteren of daaraan iets wilde

toevoegen. Indien de opsteller van het proces-verbaal van verhoor de antwoorden verkeerd zou genoteerd hebben, bood deze wettelijke verplichting de nodige garanties.

De Kamer van beroep stelt bovendien vast dat appellante geen valsheidsprocedure tegen de processen-verbaal van de verpleegkundige controleurs heeft opgestart. Het gaat dan ook niet op dat *in abstracto* een prejudiciële vraag gesteld wordt aan het Grondwettelijk Hof, terwijl *in concreto* niet blijkt dat de verklaringen van de verzekerden vals zouden zijn.

Er wordt bijgevolg niet ingegaan op het verzoek van appellante tot het stellen van een prejudiciële vraag (de vierde) ter zake.

76 Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, heeft de Kamer van beroep ook geantwoord op de middelen die appellante heeft opgeworpen in de klachtenbrief ten aanzien van de verpleegkundige controleurs van 13 april 2021, alsook op de inhoud van de ingebrekestellingen die appellante gericht heeft aan de Leidend ambtenaar op 15 april 2021.

6.3.3.6 De gevorderde bedragen

77 De Kamer van beroep is bijgevolg van oordeel dat de ten onrechte aangerekende verstrekkingen integraal dienen te worden terugbetaald, zo nodig met toepassing van de verschilregel.

Appellante is er in het dossier NA-010-13 / NB-009-21 dan ook al minstens toe gehouden aan geïntimeerde een bedrag terug te betalen van 81.251,18 euro, hetzij 32.729,64 euro voor tenlastelegging 2, 3.188,51 euro voor tenlastelegging 3 en 45.333,03 euro voor tenlastelegging 4.

Daarnaast dienen de debatten te worden heropend om geïntimeerde toe te laten het bedrag te berekenen van de door appellante ten onrechte aangerekende verstrekkingen die het voorwerp uitmaken van tenlastelegging 1 en die betrekking hebben op de periode van 1 september 2010 tot en met 30 november 2010.

78 Zoals hiervoor reeds werd gesteld, beroept appellante zich in het dossier NA-010-13 / NB-009-21 eveneens op het gegeven dat de redelijke termijn zou zijn overschreden.

Ook in het kader van de voorliggende administratiefrechtelijke procedure, hebben de eventueel op te leggen administratieve geldboetes een punitief karakter, zodat dient te worden nagegaan of de redelijke termijn al dan niet overschreden is.

De Kamer van beroep stelt vast dat het laatste feit dat aan appellante ten laste werd gelegd, al dateert van 30 november 2010 en dus van geruime tijd geleden. Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak en met inachtneming van het verloop van de procedure (eerst voor de correctionele rechter, het hof van beroep en het Hof van Cassatie en vervolgens voor de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep), is de Kamer van beroep van oordeel dat de redelijke termijn inmiddels is overschreden.

Naar het oordeel van de Kamer volstaat het derhalve om appellante te veroordelen bij eenvoudige schuldigverklaring en om haar aldus geen bijkomende administratieve geldboete meer op te leggen.

De bestreden beslissing wordt in die zin hervormd.

Om die redenen,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld.

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145. Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement.

Rechtsprekend op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep van appellante ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

Hervormt de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 mei 2021, voor zover bestreden, in de hierna volgende mate.

Opnieuw rechtsprekend.

Veroordeelt appellante in de zaak NA-003-12 / NB-008-21 tot terugbetaling aan het RIZIV van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor het bedrag van **21.126,79 euro** maar legt haar **geen administratieve geldboete** op.

Veroordeelt appellante in de zaak NA-010-12 / NB-009-21 reeds tot terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van **81.251,18 euro** maar legt haar **geen administratieve geldboete** op.

Heropent de debatten in de zaak NA-010-13 / NB-009-21 teneinde:

- partijen toe te laten standpunt in te nemen in verband met de (laat)tijdigheid van het instellen van de oorspronkelijke vordering voor wat de feiten betreft die zijn vastgesteld in het proces-verbaal van vaststelling van 31 mei 2011 en die betrekking hebben op de verstrekkingen van tenlastelegging 1 tot en met 31 augustus 2010;
- het RIZIV toe te laten al minstens het bedrag te berekenen van de door appellante ten onrechte aangerekende verstrekkingen die het voorwerp uitmaken van tenlastelegging 1 in de periode van 1 september 2010 tot en met 30 november 2010.

Verzoekt de partijen om in conclusies hun standpunt nader uiteen te zetten over de vragen gesteld in deze beslissing.

Bepaalt de termijn voor het zenden ervan aan de tegenpartij en het neerleggen ter griffie van de Kamer van beroep:

- op uiterlijk **15 september 2022** voor appellante;
- op uiterlijk **30 oktober 2022** voor geïntimeerde;

Stelt de zaak opnieuw vast voor behandeling op de openbare terechtzitting van de Kamer van beroep op **13 december 2022**.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 1 augustus 2022 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Sara SABLON, magistraat, Voorzitter van de Kamer van beroep
- Martin VOLCKE, griffier.

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Sara SABLON

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en in die taal beraadslaagde, was samengesteld uit de mevrouw Sara Sablon , magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter Viviane Van Elshocht en dokter Sylvia Van Snick, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Mimount El Abboudi en de heer Freddy Raymackers, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisaties van verpleegkundigen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door Martin Volcke, griffier.

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande administratief cassatieberoep (artikel 156, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). De sommen brengen van rechtswege verwijlinteressen aan de wettelijke rentevoet op na het verstrijken van een termijn van 30 dagen volgend op de kennisgeving van de beslissing van de Kamer van beroep (artikel 156, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). Het beroep bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, schort de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994).

